

OVOCE
DUCHA
JE LA'SKA,
RADOST,
POKoj...

GAL
522

4
1975 SLOVA
čerstva

POKOJ

PRAVÝ

NEHLADÍM DOZADU — Boh pozná márne snahy
Zmrhané hodiny, hriechy a lútoti
Všetko to opásťam — s Kristom Boh viny zmazal
Dlžobné zápisy, zabudol, odpustil.

NEHLADÍM DOPREDU — Boh vidí v budúcnosti
Krátka či dlhá pút pred's vedie domov len!
Po boku mojom je, podoprie v každej skúške
Pomôže v trápení, uľaví od bremien.

NEHLADÍM OKOLO — strašia ma okolnosti
Búrky sú vokol mňa, borí sa žitia čln
Do sveta temravy, do zla a vojen všakých
Do dna až beznádeje do nebezpečia vln.

NEHLADÍM DO SEBA — plný som vlastnej biedy
Niet vo mne dobré nič, márna je moja sláva
Neúspech samý som, samá som často chyba
Snaha hoc' najlepšia, na prach sa rozpadáva.

HORE VŠAK HLADÍM LEN — do tváre môjho Pána!
V Nom strach sa rozplýva, radosťou plesá duch
V Nom je zdroj spasenia, láska i svetlo žitia
V Nom pokoj pravý je, splnenie všetkých túh.

prípr. jk

**POKOJ
SVUJ
DÁVÁM
VÁM**
JAN
14, 27

ŽIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n.p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

**ČEKÁME
NA NOVE?**
LETNICE

Očekávaní a naděje patří zcela logicky k našemu lidskému bytí a to ve všech fázích našeho života. I přes všechna zklamání se nás vždycky znova zmocňuje, a to činí nás život vůbec možným a v těžkých situacích snesitelným. Jak cenný je zejména dnes onen optimismus naděje, že lze všechna napěti, krize a konflikty v rozličných oblastech vyřešit a zajistit světový mír!

I církve Kristova je ve své podstatě církvi očekávající — pokud je živoucím shromážděním. Očekává svého Pána jako toho, který je přítomen v jejím středu, jako toho, který přijde, aby dokonal a naplnil Boží slovo. Její skoro dvoutisíciletá historie nás nakonec učí, jak je nebezpečné, jestliže očekávání shromáždění není už jasné zaměřeno na zaslisení Pána a nepodřizuje se více v plné kázni zjevením Boží vůle! To viděl již vzkříšený Pán, když stál na Olivové hoře, krátce před svým nanebevstoupením. Jeho poslední slova, adresovaná učedníkům, byla duchovní péče — pomocí a vybídnutím k opravdovému očekávání. V popředí stála očekávaná událost — vylití Duchu Božího.

Od té doby se stále ozývá otázka ve shromážděních Jeho církve: smíme nebo máme vždy znova počítat s novými letnicemi? Neodpovídá to správnému a pravému duchovnímu očekávání, jaké Pán hledá u těch svých? Ze slov našeho Pána a apoštola musíme však dojít k závěru, že při vylití Duchu svatého jednalo se o základní, jednorázovou, neopakovatelnou událost! Od té doby je zde Duch Boží v celé své plnosti uprostřed tohoto světa, ve shromáždění, v každém jednotlivém živém údu Jeho těla. Avšak to, co je dáno onu nádhernou skutečnosti letnic, nepotřebujeme již ani očekávat, ani si vyprošovat. Smíme však a ostatně i máme toužit a prahnout po hlubším naplnění Duchem svatým. Podobáme se v tom skutečně učedníkům za dnů po odchodu jejich Pána do nebe?

Máme často dojem, že nám chybí to rozhodující v našich shromážděních a snad také v našem osobním křesťanství; že jsme to dokonce ztratili! Mnozí se domnívají, že je to pravověrnost odpovídající plnému smyslu svatých Písem. Jini praví, že běžíme na příliš lehkou váhu formy a normy, které stanoví Boží Slovo k uspořádání našeho života v církvi, v domě a ve všedním životě. Roste však více a více toto poznání: chybí nám „duch života“, „moc z výsostí“, teplo lásky.

Musí zůstat při tom aneb musíme očekávat, že nám Pán chce darovat do hlubin sahající probuzení? Smíme se plně spolehnout na to, že splní svoje zaslisení: „Chci, aby život měly a hojně měly“ (mé ovce) — (J 10:10). Před námi ostatně vyvstává otázka: Jak připravujeme Duchu svatému a jeho plnosti cestu v našem vlastním životě i v našich shromážděních? Skutky 1:4–5 a 10:10–14 dávají nám na to — pro naši pomoc — několik bohatých odpovědí.

1. **Připravení pro přítomnost,**
do které nás Pán Ježíš Kristus staví.

Jistě bylo samozřejmé, že učedníci se dívali na Olivové hoře za svým Pánum, až se ztratil jejich zrakům. A ještě pak vzhlíželi k nebi jako přikování. Jak rádi by si podrželi tento poslední zážitek se Zmrtvychystalým! Anebo zde chtěli čekat, až se vrátí, aby naplnil jejich naděje na napravení (zřízení) království izraelského? Dva poslové Boží je věčně a zřetelně vrátili zpět z jejich přemýšlování a očekávání do skutečnosti.

Právě toto „zastavení a pohližení“ by je bylo připravilo o velkou zkušenosť vylití Duchu. A to připravil Bůh ne na Olivové hoře, nýbrž v Jeruzalémě!

I my jsme nakloněni a tihneme k „pohlízení“, slibujeme si od něho více než od „dívání se vpřed“! Nemluvě přitom vůbec o realistickém pohledu pro naši dobu. Nás Pán však očekává plnou pohotovost, otevřené oko pro dnešek – a táže se nás, zda jsme připraveni přijmout dnešek jako jeho dar a úlohu?! Ať jakkoli skromně vyhlíží dnešek, právě v obyčejném všedním dni chce Bůh skrze plnost svého Ducha, aby byl Pán Ježíš všude a ve všem poznávan jako osobní Spasitel a jediný Spasitel světa! A to každým člověkem.

Celé Skutky apoštolské jsou ve své podstatě jedinečným svědecstvím, jak Duch naplňuje lidí, kteří dnešek života – i když se těče a nepříznivě utváří – radostně vítají a v něm svého Spasitele neohroženě vyznávají jako Pána a Krista! Jaký je můj a tvůj vztah k naší přítomnosti, do které nás nepostavil osud anebo náhoda (oblíbený výrok lidí), nýbrž živý Bůh?

2. Hotovi ke ztištění

Srdce učedníků byla plna tohoto prožití s Pánem. Dny mezi velikonocemi a nanebevstoupením způsobily podstatnou změnu v jejich životě. Nyní se navrátili do Jeruzaléma. Jejich víra byla posílena. Strach odnat! Velká zaslíbení dal jim ještě Pán při loučení. Nebylo nyní pro ně nejpřirozenější spěchat do chrámu, nebo vyjít do ulic a náměstí Jeruzaléma a zvěstovat tam zprávu o Ukřižovaném a Zmrťvychstalem? Ale oni rozuměli pokynu Pánova a **odebrali se nejdříve do tichého soukromí**.

Vracíme-li se z konferenci, shromázdění nebo jsme právě prožili biblický týden, vede se nám podobně. Dostalo se nám nových duchovních impulsů, jsme vyzbrojeni a posíleni novou silou víry. Směli jsme se osvobodit od mnohých břemen, činice pokání a dosahujíce odpustění; získáváme nové zkušenosti a náhledy. A o ty bychom se chtěli podělit – jak brzy jen možno – s druhými, dokud jsou v nás ještě čerstvé. Jak rádi bychom dobré „zajeli“ shromázdění, dali vše opět do správného pohybu. Ale my jsme toto požehnání, toto duchovní prožití sami ještě v sobě dostatečně nezpracovali. Pro tu chvíli bylo toho všechno příliš mnoho... Také jsme si nedali čas přemýšlet o schopnosti vnímání bratří a sester, které jsme tak náhle zahrnovali naším prožitím. Jak je zde nutné ztištění – aby v něm moje zkušenosti s Pánem mohly vniknout až do nejhlubších míst mého srdce a bytosti! To, co takto v našem vnitřním skrytém člověku v tichosti dozrává, poskytuje Duchu ty největší možnosti, abychom mohli být Jeho nástroji ke změně nemohoucích lidí v užitečné Boží služebníky. Letnice nejsou myslitelné bez předcházejícího ztištění v Jeruzalémě!

3. Příprava k poslušnosti

Jak mnohé účinky Ducha svatého jsou blokovány naší neposlušností! Bůh nám dává vědět, že svého Ducha chce dát těm, kteří jej poslouchají (Sk 5:32). Podle slova Pána Ježíše šli učedníci do Jeruzaléma a na základě jeho pokynu tam zůstávají (Lk 24:49). Na tuto jejich poslušnost odpověděl mocným darem letničního dne. Poslušnost vůči Bohu známená vždycky hotovost k následujícímu kroku, který On mne ukazuje, i když všechno další ještě leží ve tmě a mně se nedostalo ještě o nich dalších pokynů. Tomu se museli tenkrát učedníci naučit a v tom je následovalo mnoho požehnaných mužů a žen v historii církve Pána Ježíše Krista. Jak významný zdá se onen první krok, který učinil Jiří Müller, když mu Bůh dal do rukou skrovný závadvek deseti anglických liber, kterými však položil základ pro své pozdější světoznámé dílo v péči o sirotky. Tím, že tento krok učinil v poslušnosti víry, **dal Bohu netušené možnosti**, aby jej pak doslova zahrnul svými požehnánimi!

4. Připraveni k jednomyslné modlitbě

Největší překázkou pro zjevení a rozhojnění moci Ducha svatého za našich dnů je nejednotnost v lidu Božím! Učedníci byli tenkráté pohromadě a jednomyslně v modlitbě (v. 14), dříve než prožili vylití Ducha. V mnoha případech je pýcha nejhlubší přičinou roztríštěnosti v církvi. Kdybychom byli ve vlastních očích **malými a nepatrnnými**, ubylo by našich vzájemných problémů. Předtím došlo jednou k nepěknému, zahanbujícímu sporu o prvenství mezi učedníky. Přeli se, kdo by byl mezi nimi největší (Mk 9:34). Tento postoj byl mezitím překonán. V den ukřižování svého Pána stali se

„menšími“, umoudřili se. „Vedoucí“ mezi nimi – Petr, klesl nejhlobuběji. Také druži neobstáli ve zkoušce, nýbrž zbaběle opustili svého Pána. Ale odpuštění se dostalo všem! A od té doby žili z milosti Boží. Zádný se již nemohl dívat na druhého spatřa a nebo se snad nad něho vyvyšovat! Milost, kterou zkusili, je spojila a oni mohli nyní přes veškerou rozdílnost stát pevně pohromadě.

5. Hotovi k trpělivosti

Učedníci byli stále pohromadě v onech dnech mezi nanebevstoupením Pána a letnicemi (v. 14). Nebylo jim řečeno, jak dlouhé mělo být jejich vyčkávání v Jeruzalémě, přece však zřejmě „nebyli z toho nervózní“. Naše netrpělivost, v neposlední řadě v modlitbě a v očekávání na vyslyšení, je na překážku Duchu svatému. Netrpěliví lidé jsou vždy lidmi duchovně chudými. Když se čas naplnil, přišly letnice (Sk 2:1), a ne tehdy, jak by si to přáli Petr nebo Jakub nebo jiní učedníci. Trpělivost, která nespěchá, nepředbíhá, našla tenkrát a nachází i dnes potvrzení a souhlas Boží! Při pravuje cestu Božímu Duchu.

6. Připraveni k uspořádání vztahů

ke každému a k životu v obecnství Božího lidu.

Při výpočtu jmen učedníků, kteří byli pohromadě a zmínce o ženách, které byly s nimi shromázděny, můžeme učinit zajímavý a důležitý objev. Jako při dřívějším výpočtu, stojí Petr, Jan a Jakub v popředí. Tělesní bratři Petr a Ondřej nejsou však již více jmenováni vedle sebe, také ne oba přátelé Filip a Ondřej. To tedy znamená, že v novém společenství nehraje již pokrevní přibuzenství žádnou roli. Skrze Ukřižovaného a Vzkříšeného povstalo n o v e oceňování a hodnocení. Nejde o to, kde někdo nejradiji stojí a kde by se nejraději sám zařadil, nýbrž kde jej Pán církve postaví a podle daru a úlohy mu vykáže místo! Ani ženy zde nejsou vyňaty, nýbrž je o nich výslovně učiněna zmínka.

Jak často hodnotíme a zařazujeme jednotlivce v životě sboru vědomě nebo nevědomě proti Božímu pořádku! Kolik sympatie a antipatie, kolik falešných ohledů a neb lidského mocenského úsilí klade překážky Duchu. Kéž padnou naše vlastní představy a koncepce v dile Páně a v životech sborů Jeho církve, vždyť rozhodující je volné a plné působení Ducha Božího mezi námi!

G. Brachmann

KDO OBMYJE MÉ SRDCE?

„Očisti mne od hřachu yzopem a budu čistý; umyj mne, a nad sněh bělejší budu“ (Ž 91:9).

Jistá matka chléla vštipit do srdce své malé dcerušky, že hřich je nečistou věcí. Proto vedla dítě k tomu, aby si pečlivě vypláčilo ústa, když řeklo nějakou nepravdu. Rekla mu též, že tyto zlé věci z jeho úst pocházejí ze špatného srdce, které je v něm, a že i srdce musí být očištěno.

Jednoho dne dcerka opět upadla do své vady a když si již umyla ústa, zůstala nějakou dobu smutná a zamklá. Pak ji vystoupily slzy do očí, přišla ke své matce a řekla jí: „Mamí, ty jsi mi příkázala, abych si umyla ústa, ale kdo mì umyje srdce?“

Maminka jí pak mohla říci, že srdce skutečně nelze umýt vodou, aby bylo očištěno od každého hřachu. Člověk musí přijít k Pánu Ježíši, který pro svou prolitou krev na Golgotě může odpustit hřichy každému a tak očistit i srdce. Jen Mu to třeba vyznat, prosit o odpusťení a věřit, že to skutečně udělá.

D. O.

KREV JEHO SYNA
JEŽÍŠE KRISTA
NÁS OČIŠTUJE
OD KAŽDEHO HŘICHU

1. Jan 1,7.

MOJŽIŠOVE VÝHOVORKY

(2. Mojžišova 3-4 k.)

Pán Boh povoláva i posielal jednotlivcov pre záchrannu ľudu. Keď Izaiáš počul hlas Pána: „Koho pošleš a kto nám pôjde?“, odpovedal: „Hľa, tu som, pošli mňa“ (Iz 6:8). Je to vzorná ale zriedkavá ochota vstúpiť do diela Božieho. Poukazuje to na ochotu Pána Ježiša Krista, Božieho Syna, ist konáť na zem Božie dielo – záchrannu človeka – vlastnou obetou. Keď Pán Boh posielal Jeremiáša, ten sa vyhováral, že je dieťa. Ľudia sa často pred Bohom vyhovárajú, keď ich posielajú. Medzi takýchto ľudí patril aj jeden z nejvýčisťich Božích služobníkov, Mojžiš. Pozrime sa, ako dlho vzdroval Božiemu povolaniu i poslaniu, až nakoniec predsa len išiel.

Pán Boh sa mu prihováral ako pastierevi oviec v madianskej zemi z horiaceho kraja **osobne**. To je prvý znak Božieho povolania – On povoláva ľudí osobne do svojho diela. Nemôže to za neho urobiť človek, iba ak na Jeho popud ako Boží posol. Pán Boh do svojej práce nepovoláva ľudí nezamestnaných, ktorí majú dlhú chvíľu a nevedia, čo si počať s voľným časom. On povoláva a používa ľudí práce, ktorí už niečo majú za sebou, niečo dokázali a niečo užitočné konajú. Mojžiš pásol, Dávid pásol, Elizeus oral. Takýchto Boh povoláva pre zvláštnu činnosť.

Pán Boh povolal Mojžiša v čase najväčszej biedy izraelského národa v Egypte. Aj nás povoláva v čase, keď v nebývalej mieri hrozí ľuďom nebezpečenstvo ukončenia doby milosti a duchovný, preto i morálny úpadok sveta je veľký. Je potrebné počuť Boží hlas a slúžiť k záchrane mnohých dnešných ľudí.

Pri rozhovore s Bohom musel sa Mojžiš vyzuť. Žiadne ľudské dielo (obuv) nemalo prekázať kontaktu Mojžiša so sväтыm miestom, na ktorom sa nachádzal. Tak i my, keď nás Boh oslovuje, máme sa vziať vlastných úsudkov, nášho diela a záujmov, lebo ide o svätú vec.

Pán Boh riekoval Mojžišovi: „Tak teraz poď a pošlem ťa k faraonovi a vysvetl môj ľud z Egypta. Ale Mojžiš povedal Bohu: **Kto som ja**, aby som išiel k faraonovi a aby som vysvetlil synov Izraelových z Egypta? A riekoval: Však budem s tebou“ (2M 3:10-12).

Prvou Mojžišovou námiestkou bolo: „Kto som ja?!“ Naozaj, kto si ty, Mojžiš? Význam jeho mena je „vytiahnutý“. Či ty, Mojžiš, nevieš, že si bol odsúdený na smrť prv, než si sa narodil? Ze len Božia milosť ťa zachránila pred utopením v egyptskej rieke? Ze Pán Boh ti zabezpečil tú najlepšiu výchovu a vzdelenie na faraonovom dvore čo synovi jeho dcéry? Ved' ty si sám seba dĺžny Bohu. Si živý z Jeho milosti. Dobre On rozhodol, keď posielal teba. Len živí a zachránení môžu zachraňovať. Tak i týveriaci čitateľ, si Bohom zachránený preto, aby si zachraňoval. Boh hovorí: „Však budem s tebou!“ Nehľaď na seba, ale na svojho spoločníka – veľkého a mocného Boha.

Mojžiš prikročil k druhej námiestke: „Hľa, ja prídem k synom Izraelovým a poviem im: Boh vašich otcov ma posielal k vám. A keď mi povedia: Aké je jeho meno? **Čo im poviem?**“ Ja neviem, čo by som im mal vratieť. Čo mám povedať tým, ktorí majú byť zachránení? Ze kto ma posielala? – Tu Pán Boh zjavuje svoje meno. Ten večný SOM, Boh Abrahámov, Izákov a Jakobov, mocne dokázaný v ich životoch, je rozložený po ich záchrane. Aj my niekedy cítim neistotu: Čo povieme hynúcemu svetu, našim priateľom, spolupracovníkom? To najdôležitejšie, že Boh nás posielal k nim.

A Mojžiš namietal ďalej: „Ale hľa, **neuveria mi a neposlúchnu môj hlas**, pretože povedia: Neukázal sa ti Hospodin.“ Ja by som aj šiel, ale aj tak mi neuveria. Aj my tak často kalkulujeme? Počítame s tým, že nám neuveria? Pán Boh dal Mojžišovi tri mocné znamenia, aby uverili.

1. Palica hodená na zem sa obrátila na hada, pred ktorým Mojžiš utekal. Had uchopený za chvost sa obrátil na palicu. To poukazuje na víťazstvo nad satanom – tým starým hadom, ktorý zvádzka k hriechu neposlušnosti, ale veriaci človek nad ním môže víťaziť. Neveriaci spravidla podlieha. Nepadať v pokušeniach diabolových – to je dôkaz, že nás Boh posielal.

2. Ruka vložená za ľadu a vytiahnutá sa stala malomocnou. Po druhý krát vložená a vytiahnutá bola opäť zdravá. To je víťazstvo nad malomocnosťou – hriechom. Život víťaziaci nad hriechom je dôkazom Božieho povolania a poslania. Kde sú tieto znamenia, tam ľahko odolá človek, aby neuveril.

3. Voda premenená na krv mala byť tretím znamením. Voda je obrazom Slova Božieho. V Pánu Ježišovi sa Slovo stalo telom, tým telom, ktoré dosahovalo krv očistujúcu veriaceho človeka od každého hriechu. Človek, ktorý využil túto očistujúcu moc krv Božieho Baránsa a denne využíva očistujúcu moc Slova Božieho, žije posväteným životom. Ten je dôkazom tomuto svetu, že môžno žiť úplne čestne iba s Božou pomocou.

Keď podá tieto dôkazy Božieho poslania – víťazstvo nad diablon a hriechom vo svojom posvätenom živote, ten získá dôveru a môže počítať s tým, že mu uveria.

Mojžiš vzdoroval ďalej: „Ja **nie som výmluvný človek**“ (v. 10). Nie je to aj naša výhovorka? Hľa, čo odpovedá Hospodin: „Ktože dal ústa človekovi alebo kto môže učiňiť nemým alebo hluchým, vidiacim alebo slepým? Či azda nie ja, Hospodin? Tak teda chod' a ja budem s tvojimi ústami a vyučím ťa, čo máš hovoriť“ (11, 12). Pán Boh neposiela Mojžiša kázať, ale tlmiať faraonovi svoj odkaz. Ani nás neposielala rečniť, ale svedčiť. To možno bez mnohých slov a krasorečenia. Bud'me poslušní Božiemu poslaniu.

Zdá sa, že Mojžiš vycerpal všetky výhovorky a že sa dal presvedčiť. To by bolo pravdu, keby jeho výhovorky neboli iba výhovorkami. Naposlasy však prejavil hlavnú príčinu svojich námiestok: neochota. Povedal veľmi zdvorilo: „Pozri, prosím, Pane, pošli, prosím, toho, koho máš poslat“ (13). To bolo posledné, na čo sa zmohol a celkom sa prejavil. Príčinu jeho výhovoriek bola neochota posluchať. Čo je príčinou toho, že my sa často vyhovárame? Odpovedzme si sami na túto otázku.

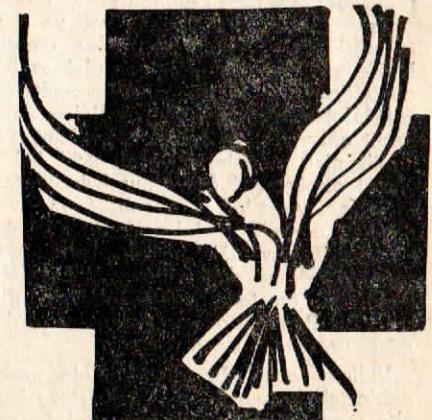
Mojžiš po vycerpaní všetkých námiestok a výhovoriek predsa len šiel a stal sa – vďaka Božej zhovievosti a trpezlivosti – nástrojom v Božej ruke. My bud'me očotní aktívne vstúpiť do Božieho diela ako záchrancovia ľudu. Všetky naše námiestky môžu byť hoci i pravdivé, ale Boh nie je na ne zvedavý. Keď On posielal, tak naša „pravda“ sa stáva nepravdu. On k poslaniu i obdarováva očotných.

-ik

IMPERIÁL' ŽALĀŘ

Jaký to zvláštní žalář a zvláštní vězeň!

Sestnáct ozbrojených hliďa jednoho zcela bezbranného človeka – čtrnáct je jich priebe dveřmi, dva dokonca uvnitř, majíce vězně mezi sebou – a ještě jej, „pro jistotu“, sváží dvěma řetězy“ (Sk 12:4, 5). Jde snad o nějakého zvlášť nebezpečného zločince, ktorý sa zrejmě opírá o množství k všemu odhadovaných násilníků, jimž by nebyl případný útok na vězení nižším problémom, a ktorý má dostatečné zkušenosťi v únicích z vězení všeho druhu? Nikoliv! Jde o nejmírumilovnejšího človeka, ktorý pochopil, že menej nepatrí do jeho rukou (viz J 18:10-11!), že je mocnejší zbraň (viz L 22:51, 1 Pe 2:12-16, 19-25), ktorá človeka osvobozuje od tělesného smýšlení a že jde o nejbezmočnejší spoľečnosť, ktorá ví o pravém způsobu útoku na „vězení všeho druhu“ – k vysvobození človeka z jakýchkoliv pout (viz Sk 12:5)!.

Ví to Herodes či neví? Čeho se vlastne boji? Uvěřil Židům, že Ježiš byl nebezpeč-

ný burčí a jeho učedníci zatvrzely revolucionáři, kteří mají nyní v Petrovi svého vůdce, nebo tuší – podobně jako Židé – onu vyšší moc, která občas zneklidňuje svědomí a již se, jako „nesmyslnému předsudku“, lze nejúčinněji zavítat právě suverénním jednání? (viz Mt 27:62–66 a 28:4, 11–15) Anebo mu natolik záleží na osobní pozici a lidské přízni, že se takovými „malichernými otázkami“ jako je spravedlnost a lidský život vůbec nezabývá a jimi svou mysl nezatěžuje? (Sk 12:2) Zdá se však, že tato poslední okolnost není přece jen tak jednoznačná, vzhledem k opatřením, která učinil a která by se musela jinak jevit zcela nesmyslnými. Herodes, ač cynik a posměváč, přece jen má ve své nevěře povážlivé trhliny a pochybnosti, kterým se snaží uniknout! Ano, i k němu mluví Bůh, jako mluví ke každému člověku! A co si myslí všichni ti strážci? S takovým vězněm se jistě dosud ve své vězenšti praxi nesetkali! K čemu jim asi posloužil onen „němály rozbroj mezi nimi o to, co se stalo při Petrovi?“ Proč asi „je Herodes kázel pryč vésti“ a v jakém stavu srdece a myslí šli na smrt? Nebyla ona krutost Herodova po přijetí svědecstrázkou pouze drastickým opatřením k znásilnění a potlačení vlastního svědomí? Nebylo jeho cesta do Cesareje a vynucený hold se sebeoslavou od utlačených Tyrských a Sidonských pokusem o únik a potřebou záplaty pro jeho svědomí? Nepřesvědčoval sám sebe tím o své „spravedlnosti, „dobrodějství“ a „oblibě u lidí“? Proč byl tak lačný onoho „vděku“ a „uznání“ od lidí? Proč mu tolik záleželo na sebebožnění? A jací to byli ve skutečnosti „červi“, jimiž se rozlez, umřel? Neštastný Herodes – jej „anděl ranil“, ale šťastný Petr – jej „anděl vyvedl“ ze žaláře! Herodes se nedal andělem probudit ani vyvést ze žaláře své pychy, samolibosti a neřestných vásní, jichž byl a zůstal otrokem. K čemu mu byla platná ta jeho „svoboda“ a mocenské postavení? Petr naopak se dal probudit a vyvést i z „žaláře“ své tělesnosti k plnému poznání a oddání svému Pánu. V čem mu mohlo vadit ten jeho nynější žalář? V jeho srdci byl Pán, a proto v něm nebylo také místo pro žádné „červy“!

Vidíme jasné, že tam, kde je právě svědecstráž života z Boha – z Kristova Ducha a opravdové modlitebné společenství – zjevuje se předivná Boží moc – mnohdy právě v oné lidské bezmocnosti. Duch

Kristův je duchem Golgoty – duchem tihosti v křídách, pokory v pohanění, poslušnosti ve zpupnosti, trpělivosti v horlení a nedočkovosti, Boží bázne v bezbožnosti a lásky v nenávisti a v bezohledném sobectví. A to není z člověka, ale z Boha, protože nic není lidské přirozenosti tak odporné a nepřijatelné jako tento svatý Duch! Proto není tak těžké člověku přijmout spasení v Kristu (pro osobní klid a pokoj ve vztahu k neznámé věčnosti) jako toho Kristova Ducha, jím se nechat vést a dávat Mu průchod v celém svém životě! V tom se právě pozná skutečné křesťanství od zdánlivého – dílo lidské a skutečné dílo Boží, ono bezpodmínečně znovuzrození, bez něhož nelze vidět Boží království! (J 3:5–7).

Vraťme se k otázce „Petrovy nesvobody“. Je on vězněm? Od chvíle, kdy se nechal Pánem uvěznit (J 21:18–22), byl osvobozen od všechno, co člověka zotročuje – stal se vnitřní svobodným přes všecku vnější nesvobodu reprezentovanou žalářem a řetězy. Je svobodný od závisti, cizářství, nenávisti, hrabivosti, nejistot, starosti, úzkostí, strachu, ale také od svých tělesných představ, přání, žádostí a plánu... a tak vskutku odpočívá Petr ve svém Pánu a Spasiteli – a On přebývá se svým Božím pokojem, láskou a radostí v něm – v Petrovi! Zmrtvýchvstalý, vítězny a oslavěný Pán se svou všeckou mocí na nebi i na zemi (Mt 28:18–20) mu dal nejvzácnější životní smysl, obsah a cíl, ke kterému jej povolal, vyvolil, poslal, potvrdil a vystrojil! Petr je Jeho drahé zařazeným majetkem (1 Pt 1:18–19)! Všechny Pán jej teď zaměstnává, za něho odpovídá, za ním stojí se svou mocí a za něho řeší tedy všecky jeho – Petrovy životní situace! Když vyřešil i ty, které si Simon sám zavinil svými hřichy, neposlušností a tělesnou horlivostí, jak by neřešil a neoslavil se v těch situacích, které vypadají zde na zemi z titulu věrnosti jeho nebeskému povolání v Kristu? A tak ta vnější nesvoboda jeho žaláře a řetězů se všemi strážci a orteli jej ponechává mnohem klidnějším, pokojnějším a vyravnájnějším než ponechává ona svoboda jeho protivníky. Mohou oni tak klidně spát na svých ložích ve svých pohodlných domech jako Petr v neutěšeném prostředí žalářní kobky? A jestliže oni spí – jakým spánkem spí? A jaké to je, či bude jednou probuzení?

Petrovo probuzení andělem k vysvobození ze žaláře a smrti je něčím, s čím Petr nepočítal! Pravděpodobně měl na mysli slova Pána, jímž mu oznamil, kterou smrtí on, Petr, Boha oslaví! (J 21:18–19). A tak očekával v oddanosti do Boží vůle jejich naplnění snad též i pod vlivem mučednické smrti Jakubovy. Proto mu vše připadal jako sen (Sk 12:9). Právě tato skutečnost je pro nás významná. **Prává svoboda Božího dítka totiž spočívá v tom, že zemře všem svým časným pozemským perspektivám, představám a přání.** Jakmile nám na něčem časném nadmiru záleží – má nás nepřítel moc nás skrze tuto naši žádost, domělou potřebu, „životní nezbytnost“, prosazování a urgenci „našeho práva“ – zneklidňovat, trápit, ochromovat, znehodnocovat v našem praktickém duchovním i morálním životě – a tak se stáváme nesvobodními – otroky! Simon Jonášův Ipěl na svém životě, anž si to plně uvědomoval! Jak byl sám potom nemile překvapen a zahanben, když ho nepřítel uvrhl do „žaláře“ vlastní zbabělosti pro zachování osobní svobody a životní bezpečnosti! Takovýto „vězeň Petr“ onomu vlastnímu „pudu sebezáchovy“ zemřel, když svou existenci a rozhodování o ní svěřil svému Bohu – když tuto „svou věc“ prostě dal – vydal Bohu! Od toho okamžiku, kdy přestal Simon Ipěl na svém životě, byl nepřítel z jeho života vyřazen a Bůh se dostal k své vládě! Právě Petrovo nepočítání se záchrannou svého života – vzdání se v té věci jakékoli naděje – není projevem nedůvěry, ale nejvzácnějším zjevením výří v plné odevzdanosti Bohu do Jeho vůle, která se stala dobravolená a vědomě Petrovou vůlí. Petr si nepřivlastnil pouze Boha, ale Boha i s Jeho svatou vůlí! On se vzdal pro Boha toho nejdražšího, co měl – svého vlastního života – a tak naplnil ono „přední a veliké“ člověku v podstatě nikdy nesplnitelné přikázání lásky (Mt 22:37, 40) pod citlivým vedením Ducha svatého v Boží škole – a On sám je „napsal na desku Petrova srdce“ (Jr 31:33).

A tak právě v takovémto duchovním stavu mohl obdržet z Božích rukou záchrannu svého života – když už na něm nelpěl – aby Pán mohl skrze tento „nový Petru život“ požehnat a sloužit k víře druhým! Ano, Petr pochopil, „přišel sám k sobě“ a konstatoval úžasnou životní zkoušenosť s milujícím a milovaným Bohem! (Sk 12:11).

Pravá – duchovní svoboda je podmíněna dokonalostí. (Jk 1:25). Naše dokonalost je v tom, když Bůh při nás dosáhne svého cíle: abychom Jej na devěšku milovali – tak, jak On na devěšku miluje nás! Abychom milovali své blížní jako sebe, chápajice cenu obecenství a pravou službu lásky k Bohu v službě svým blížním (1 J 4:11–12, 19–21). Jak výrazně se liší tato svoboda od oné „lžisvobody“ – „svobody zlosti“ – „tělesné svobody“ (viz Ga 5:13, 1Pe 2:16), která je jen výrazem vypláceného a bezohledného sobectví, pýchy a nedůklivé sebelásky! A jak jinak je charakteristická v podstatě a projevu ona duchovní svoboda Božích synů, jímž nic nepřijde za těžko „dávat“ a „svých věcí se vzdávat“ pro čest a chválu Boží a blaho blížních! (viz R 8:21, 2K 3:17, 18, Ga 5:1, 13, Žd 10:19, 1K 10:28–33, 1K 8:9–13)!

Drahá sestro, bratre! Ty všá sám nejlépe, na čem ve svém časném životě lpiš, na čem ti tak nesmírně záleží a co je vlastní příčinou tvé vnitřní – duchovní nesvobody, i když se třebas těšíš té největší vnější svobodě, kterou sis ostatně často a s takovým rozhořčením – z titulu „svého osobního práva“ – vynucoval! Nebudeš nikdy vpravdě svobodným, protože nikdy nepochopíš pravou svobodu Božího dítka, dokud se úplně neztišíš, abys mohl slyšet onen tichý hlas Ducha Pána Ježíše Krista, který k tobě nepřestává mluvit. Což může někdo, kdo je někdy či něčím ohlušen, dobře slyšet a rozumět a kdo je hluchý, slyšet vůbec?

Otzáka „PROČ?“, „CO BUDE S TÍM TO?“ a jiné jim podobné jsou v životě Petrově navždy ukončeny jako překážky pro jeho obecenství s Pánum a jako bezpředmětné pro lásku, která „všemu věří, všechno se naděje, všechno v trpělivosti očekává“ a hlavně – „svých věcí nehledá“...

Teprve nyní může dát Pán Petrovi dar, pro který Petr vnitřně dorostl, protože ví, jakou požehnanou hřivnou nyní bude v Petrových rukou pro blaho jeho blížních.

Kéž bys i ty, drahý čtenáři, mohl říci: „Nyní právě vím...“ (Sk 12:11). Vždyť vlastně ani jiné volby nemáš, než být vzdycy vězněm Kristovým k vnitřní svobodě nebo „svobodným od všech tzv. nepřirozených zábran a společenských předsudků“ k uvěznění svými vlastními slabostmi, vášněmi a hřichy k vnitřní nesvobodě!

(Pokračování)

IDE O KVALITU NIE O ROZMERY

V Božích očiach kvalita má nesmierne veľký význam, rozmetry sú podradné. Pri porovnávaní kvalita je všetko, rozmetry nič. To nie je ľahké pochopiť, keď prihliadame na to, že rozmer je slovo, ktoré sa týka iba hmoty. Vyjadruje veľkosť, váhu alebo počet vecí stvorených. Boh nemá rozmer z toho zrejmého dôvodu, že žiadna z vlastností hmoty sa na Neho nemôže aplikovať, a rozmer je vlastnosť hmoty. Pripisovať rozmer Bohu značí podriadať Ho miere, čo však nemá zmysel, lebo predstava miery týka sa iba stvorených vecí. Čo je nekonečné, nemôže byť väčšie alebo menšie, a Boh je nekonečný. Boha nemožno s ničím porovnať. „Som, ktorý som“ – tak vo svojej láskavej trpeznosti vysvetľuje stvorenému ľudskému rozumu svoju nestvorenú Bytosť.

Kvalita, ako to slovo budeme na tomto mieste používať, vzťahuje sa na bytosť, a nemôže sa dobre podriadiť miere. Z toho dôvodu kvalitu môžeme Bohu pripisovať, nie však rozmetry.

Boh stvoril človeka na svoj obraz a dal mu rozum, city a vôľu spoločne s mrvným citom a schopnosťou poznáť svojho Stvoriela a svätošlužiť Mu. Tieto vlastnosti utvárajú kvalitu byta a robia človeka odlišným od okolitého sveta a dokonca i od vlastného tela. Hmotné telasá majú svoje rozmetry, váhu a tvar, ale postrádajú schopnosť mysiť alebo cítiť alebo milovať alebo klaňať sa Bohu. Pretože nemajú tieto schopnosti a najmä nevlastnia vôľu, nemajú ani žiadne duchovné či mrvné kvality, a preto tiež nie sú samy v sebe ničím. Ich jediný význam spočíva v tom, čo im v danej chvíli prepožičia Boh alebo človek, stvorený na Jeho obraz.

Pád človeka zatemnil jeho videnie, narušil jeho mysenie a vydal ho napospas blúdeniu. Jedným z dôkazov toho je jeho takmer nevyliečiteľný sklon prevracať hodnoty a klásť rozmer pred kvalitou.

Kresťanská viera toto poradie obracia naspäť, ale i kresťania sami majú skly posudzovať veci podľa starého adamovského pravidla. Aky veľký? Koľko? to sú otázky, ktoré najčastejšie zaznievajú i pri náboženských ľuďoch, keď hodnotia veci kresťanstva. Robí sa to pod vplyvom podvedomého reflexu, lebo v tomto svete hmoty, pohybu, priestoru a času takéto otázky majú platný význam. Vo svete ducha nemajú význam vobec, a predsa ich zanášame do sféry Božích vecí – dostatočný dôkaz, že naše myse boli iba nedokonale obnovené.

Nás problem je v tom, že zmyšľame ako ostatní ľudia. Nevoniam nebeskostou, lež pozemskostou, a naša psychológia nie je psychológou kresťana, lež Adam. A pritom po celý čas užívate tvrdíme, že sme evanjelickí veriaci. Je na našu hanbu, že nejeden z pohanských filozofov bol duchovnejšie orientovaný než sme my. Sokrates, Epiktetos, Markus Aurélius a mnohí ďalší mohli byť privolaní ako svedkovia proti nám. Boli mûdréjší vo svojom pokolení bez svetla Novej Zmluvy než sme my s týmto svetlom.

Kresťanská viera má do činenia s duchovným kráľovstvom, kde kvalita je všetko! „Ide hodina a je teraz, keď praví modlitebníci budú sa modliť Otcovi v duchu a v pravde, lebo aj Otec hľadá takých modlitebníkov...“ Boh je duch, a tí, ktorí sa mu modlia, musia sa modliť v duchu a v pravde.“ Týmito slovami Pán ukázal, ako ďaleko zašli ako Židia tak Samariáni vo svojich náboroch na správne miesto bohoslužby. Nie krásu miesta ani veľkosť vrchu sú dôležité u Otca. Duch a pravda, a všetko bohatstvo mrvných kvalít, ktoré sa s nimi snúbia, to je suma všetkého.

Stáva sa mnohým, že po niekoľkých prednáškach z astronómie a pohľade cez hvezdársky d'alekohľad začína sa ich malý pekný vesmír rozpadať na kusy. Nesmierna veľkosť nebeských telies a priestoru ich ohromuje. Zem je iba v rozľahlosti Vesmíru a človek nepatrny prások na zemi a Boh je niekedy mimo toho všetkého, za najvzdialejšou hviezdom, bilióny svetelných rokov od nás – ako sa mohol stať človekom a prebývať medzi nami? A čo je človek, maličký a bezvýznamný, so svojimi prchavými rukmi...?

Rozmýšľať takto značí zamieňať rozmetry za kvalitu, rozmýšľať nedôstojne o Najvyšom Bohu, stotožňovať Ho s hmotou a robiť Ho služobníkom času a priestoru, degradovať naše predstavy o Božstve a stať sa korisťou nevery.

Pravda je taká, že jedna duša stvorená na Boži obraz je Mu vzácnejšia než všetky hviezdne svety. Astronómia študuje priestor a hmotu a pohyb. Teológia sa zaobráža životom, osobnosťou, tajomstvom bytia. Telo žalmistu Dávida, napríklad, hoci priemerného vzastu, bolo také malé, že sa mohlo ukryť v rozsadline skaly v judských vrchoch a nikdy sa nenašlo, hoci sa ľudia o to po stáročia pokúšali. To je rozmer, a nie je to veľmi dôležité. Ale v hodine inšpirácie napísal Dávid 23. žalm! To je kvalita. Aky je vzácny, môžeme vidieť z toho, že v každej dobe ho čítili a spievali zástupy ľudu.

Cirkev sa venuje veciam, na ktorých záleží. Záleží na kvalite. Nenechajme sa zvádzat rozmermi!

A. Tozer (-mk).

K OTÁZKÁM O ŽIVOTĚ A SMRTI

Utrpení a bolest, nemoc a smrt často bývají provázeny starým známym „proč?“. Nechceme-li se spokojit vyprázdnenými slovy, musíme obvykle priblížiť, že tomu nerozumíme a... že nedovedeme účinně oslovit a upokojiť raněné srdce. — Zústaneme-li však právě v utrpení v dosahu Kristova Ducha Utěšítele, obvykle až později porozumíme, i když — jako vždy v tomto těle — jen v hlavních rysech.

A zde začíná naše svědecství...

Osmnáctiletý věřící chlapec onemocněl zhoubnou chorobou. Diagnosa byla nesporná, prognosa do několika let vždy smrtelná. Léčil se, ale sil mu viditelně ubývalo, takže kamarádům brzo přestával stačit. Byl vždy tichý a pokojný, do sebe uzavřený — a nezměnil se ani ted. Uplně spolehlul na Kristovu lásku a oběť. O svých výhledích asi věděl, proto se nikdy nikoho neptal na svou nemoc a na její průběh. Pilně se učil do posledních dnů svého života a nedal ani doma ani ve škole najevo, že o svém stavu něco ví. Byl obklopen péčí a láskou rodiny, bratří a sester ve sboru, i kamarádů.

Přeče se však otec spěřil s jedním trápením: chtěl by vydat aspoň někomu ze svých mladých přátel jasné svědecství o Kristu slovy — a to se mu nedarilo. Nedovedl se dost přiblížit a zvolit vhodný okamžik a způsob. Jak rád by byl někomu posloužil! A nešlo to.

V posledním týdnu života se objevily kruté bolesti, které se stupňovaly a jejichž mírnění bylo stále obtížnejší. Ani v této době nikdy nenaříkal, nikdy si nestěžoval, natož aby protestoval. Jednou, když už si otec — sám lékař — nevěděl rady a rozplakal se při pohledu na chlapcovou bolest, kterou nedokázal zvládnout, tu mu s lehkým úsměvem a káравě řekl: Ale tati, přeče bys neplakal.

Krátko před smrtí, již je několik dní, se přidaly vyčerpávající horečky a zimnice, bolesti se vystupňovaly a nebylo je možno potlačit žádnými léky. Poprvé — za celou dobu nemoci — přes zuby začal bolestmi vydechl: Jen když věděl, co ode mne Pán Bůh chce... proč? Pak se celá rodina modlila. A tu všichni slyší kratičkou prosbu: Pane, Ty víš, že už to nemohu vydržet, že jsem na konci, na dně — ale jak chceš Ty... Společně amen zaznělo do společných slz. A tu — asi za čtvrt hodiny — se dostavila úleva v bolestech a v další hodině trýzeň ustala úplně.

Jak chceš Ty... to znamená, že zkouška končí, že „Boží pres vytlačil mocnou štávu“ vítězné modlitby. Pak už se bolesti až do konce života vůbec neobjevily.

„Jak chceš Ty...“ to byla jeho poslední slova při plných smyslech. Brzy se přidaly další komplikace a kontakt s tímto světem byl pírušen. Vydechl zcela klidně a pokojně, tak jak žil. A pro ty, kteří byli kolem, se stal Kristovým svědkem. Pán mu splnil jeho přání, jinak sice, než toužil, ale zato s větší mocí, než by si býval uměl představit: pořebovního shromážděném se zúčastnilo nebývalé množství lidí, všichni jeho přátelé, kamarádi, a všichni slyšeli svědec o lásce a moci Pána Ježíše Krista, o moci, která se svrchovaně dovrší a dokáže právě v naší katastrofální bezmoci.

I toto může být odpověď na otázku po smyslu utrpení a bolesti: tělesnost jednou pomine, Boží — z Boha narozený člověk však vždy žije.

R. M.

PROČ NECHVÁLÍŠ A NEVELEBÍŠ?

Znás rozdíl mezi orlem a žábou? — Žába nemá peří. — To souhlasí, ale tento rozdíl není důležitý. Odlišnost je v tom, že orel má zcela jiný rozhled, dívá se z výšky.

Neumíš Boha chválit a velebit? Pak příčina je v tom, že máš malý obzor, malý výhled! Nemysli vždy jen na sebe! Vždyť Bůh nemiloval jen tebe, ale celý svět; a spasení neměl jenom pro tebe, ale chce spasit také jiné lidi.

Vím, že to nemáš nijak lehké: máš mnoho práce, učení, povinností v rodině atd. Snad jsi nemocen. Ale všechno v tvém životě je pouze negativní, zlé? Přemýšlej trochu, zda nemáš zač Boha chválit? „... a jestli která chvála, o těch věcech přemyšluj“ (F 4:8b)! Jistě si vzpomeněš na mnohé zkušenosti s Pánem, které by tě měly naplnit vděčnosti a chválou, jestliže se přestaneš dívat jen na sebe.

Chválit Boha, to znamená přemýšlet o tom a vyprávět, jak Bůh je dobrý, jaké nádherné a krásné věci stvořil. Jestli započneš takto chválit Boha, získáš další krásné životní zkušenosti a také vyznáš: „Kdo spoří chválou, stává se chudým a osamělým“.

Nedostatek chvály je znamením, že se příliš zaměstnáváme sám i sebou. Můžeme se však změnit. Jestliže již myšlení činí člověka svobodným a radošným, pak tepře chvála rozšíří duchovní obzor člověka z perspektivy „žáby“ na široký a daleký rozhled „orla“.

Pavel a Sílas mohli v žálaru chválit mocného a předivného Boha, protože jejich obzor nebyl zúžen zdmi žálaru (Sk 16:25). Připoj se i ty k chvále Boha, obdivuj Jeho dílo, přenes se od svých problémů do překrásných, pokojných výšin, „blíže k Bohu“ a budeš mít zkušenosti Pavla a Sílase.

připr. -stu

Poznanie BOHA

(Ef. 1, 17)

Co rozumel Pavel pod žiadostou o „pravé poznanie Jeho“? V Písme je reč o rôznych známostiach. Človek môže vedieť iba z počitia, že oheň páli, môže to však vedieť i z vlastnej skúsenosti, keď sa popáli. Táto druhá známosť je iného druhu, ako tá prvá. Keď nečistý duch povedal Kristovi „Znám ťa kto si“ (Mk 1, 24) jeho poznanie bolo pravé a presné, no neprospelo mu nič duchovne. Celkem iné je však poznanie: „A budú v teba dúfať ti, ktorí znajú twoje meno“ (Ž 9:11). Tu je reč o takej známosti, ktorá vede k vereinu a poslúchaniu.

Sú stupne dúfania v Boha a sú stupne poznania Boha, — miera tejto známosti určí veľkosť našej lásky, dôvery a poslušnosti voči Bohu. Vtedy poznáme, aký význam má dosiahnutie plnšieho poznania Boha. Nedostatočnosť našej viery, lásky a poslušnosti má svoje korene v nedostatočnom poznani Boha. Keby sme boli s Ním lepšie oboznámeni, milovali by sme Ho viacej a horlivejšie, dôverovali by sme Mu detinskejšie a poslúchali by sme Ho spontánnejšie. Nemôžeme si ani dostatočne uvedomiť cenu hlbšieho poznania Boha. Musíme však rozlišovať rozumovú známost od známosti nadobudnutej pri chodení s Bohom. Len skrzes takú známost vidíme Pánovu slávu a „menime sa v ten istý obraz“ (2Kor 3:18). Nieko môže mať mnoho tej prvej známosti, ale veľmi málo z tej druhej, ako to bolo s Korintanmi, ktorí „nemali nedostatku v niktorom dare milosti“ (1K 1:7), a predsa im Pavel mohel napsať: „A ja som vám bratia nemohol vravieť ako duchovným, ale ako telesným, ako nedospelym v Kristu“ (1K 3:1). Tu hľa sa ukázala nedostatočnosť ich poznania. Lebo len poznania Boha srdcom, nie hlavou, čini človeka svätejším.

Pavlova prosba za svätých v Efese bola, aby skrzes pôsobenie Ducha mohli vniknúť do hlbšieho poznania Boha, lebo v tom poznani spočíva večný život. Bola to žiadosť, aby mohli jasnejšie nahliadnúť do slávy Boha. Tako Boh najprv pripravi myself, aby mohla prijať duchovné vyučovanie a potom im dá porozumenie, aby ho poznali (1J 5:20). Hned' pri novom rode sme boli povoleni zo tmy do Božieho predivného svetla. Potrebujeme však ďal-

šie svetlo a plnšie zjavenie Jeho, ak ho máme lepšie poznáť a viac milovať.

Bož zaslúbil: „Lebo ma budú všetci znať“ (Žd 8:11). Izaiáš prorokoval: „A všetci tvoji synovia budú učení od Hos-podina“ (Iz 54:13). Tieto zaslúbenia musia byť vierou privlastňované od Boha. Len skrzes svetlo vidíme svetlo. Len nakolko Boh osvetí naše porozumenie a zjavi sa nášmu srdcu, môžeme Ho lepšie poznáť. Skrzes slovo Božie pôsobi Duch svätý Božie dielo v nás. Preto keď čítame a rozjímame jeho slovo prosme o toto osvetenie, aby sme videli slávu Božiu a Kristovu a boli premenovaní do Jeho obrazu. Duch svätý zjavuje len pokorným Božie veci a Boha samého, lebo len pokorní sú pred Bohom ako nemluvniatka (Mt 11: 25).

Tu nejde iba o čiastočné poznanie Boha a oboznámenie sa s Bohom, tu ide o plné poznanie Boha. Nie dokonalá známost, ale známost „z prvej ruky“ — osobná. Je potrebné dôkladné poznanie Jeho osoby, Jeho charakteru, Jeho dokonalosti, tak ako nám je zjavený v Kristu. Pavel tu mienil poznanie Boha ako svojho piateľa. Ako to Pán povedal: „A znám svoje a moje znajú mná“ (J 10:14). To znamená, mať s Ním denne obecensvo ako s piateľom. Tu hľa je vzniesenosť takého poznania Boha, aké dával Kristus svojim učenikom (Lk 24:27). On chce, aby sme ho tak znali a s Ním sa oboznamovali, aby nám bolo rozkošou mať s Ním obecensvo: „A naše obecensvo je s Otcom a jeho Synom, Ježíšom Kristom“ (1J 1:3). Tak pozná On nás a my Jeho. Výsledok toho, je že k Bohu Ineme, ako k zvrchovanému Dobru. Vydávame sa Mu ako nášmu absolutnému Pánovi. Máme v Nám svoju radost, ako v našom večnom po-dielu. Toto naše priznávanie sa k Nemu sa bude prejavovať v našom každoden-nom chodení, v podriadení sa Božej autorite, v snehe ľubiť sa Mu, vždy a vo všetkom. Tak budeme stále viacej žiť s Ním a pre Neho. Našou snahou bude poznávať Boha na všetkých našich ces-tách. Potom bude nás život aj požehna-ním pre druhých.

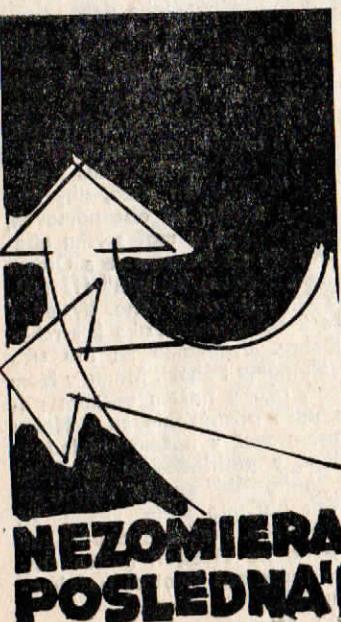
J. S.

NÁDEJ

Okolo ľažko nemocného pacienta
sa zhromaždilo
konzilium lekárov

Vonku sa spýtala uplakaná manželka
služebníčajúcej sestry:
— Zostala ešte nejaká nádej?
— Nádej zomiera posledná —
— odpovedala sestra
— Keby to len nebola pravda —
— pomysleli si obidve
— Keby to len nebola pravda —
— uznieslo sa
konzilium lekárov
Ten pacient musel zomrieť
Ale jeho nádej nezomrela
Ten pacient bol kresťan
Je blahoslavená kresťanova nádej
Znamená prichod
Spasiteľa Ježiša Krista

Je živá kresťanova nádej
Jej zárukou je vzkriesenie
Pána Ježiša Krista
Je bezpečná kresťanova nádej
Ona je roztrhnutá opona
ku Bohu
Je dobrá kresťanova nádej
Rozdáva potešenie
a upevnenie srdca
v každom dobrom slove
a v skutku
Je zachraňujúca kresťanova nádej
Ona je premena
neviditeľných ideálov
na prekrásnu realitu

Je očakávajúca kresťanova nádej
V nej kolotá vychvacujúca moc
vyniesť ho do oblakov
výstrety Pánovi z neba
Je presvedčivá nádej kresťanova
Raz podobať sa má kresťan
Pánovi Ježišovi Kristovi
Raz stretnúť sa má kresťan
s ním
tvárou v tvár

Ten pacient zomrel
Ale jeho nádej nezomrela
Ten pacient bol kresťan

-jk

NÁŠ DLH

Jednou z príčin úpadku v oblasti duchovnej skúsenosti medzi dnešnými kresťanmi je zanedbávanie učenia o vnútornom svedectve. Spoznali sme sice, že teologickej doktríny, ak to má byť všetko, čo vlastníme, môžu privodiť nemálo meravosti do kresťanovho života, ale iba pomaly sa odvojujeme pokročiť ďalej. Takým slovám, ako svedectvo, skúsenosť a pocit sa najradšej vyhýbame. Napriek zjavnej vlažnosti pri väčsine z nás, ešte stále sa obávame, že ak sa nebudeme prísne kontrolovať, dozaista stratíme svoju dôstojnosť a už budúci týždeň sa z nás stanú výstrední fanatici. A tak strážime bedlivá svoje pocity a reakcie.

My, ktorí sa dnes pridržiavame učenia Novej Zmluvy, pokladáme sa za pokračovateľov a dedičov apoštola a prvnej cikri. Ak by však táto naša nádej spočívala iba na tom, že vyznávame správnu vierouku, mohli by sme sa dopustiť tej istej chyby ako farizejovia za dňa nášho Pána v tele, ktorí si nárokovali, že sú semenom Abrahámovým, lebo mohli dokázať, že sú jeho potomkami podľa tela. A predsa im Pán musel povedať: „Viem, že ste semenom Abrahámovým,” a „keby ste boli deťmi Abrahámovými, činili by ste skutky Abrahámove.” Ale nie je to fyzický pôvod, ktorý zaručuje, že je človek vpravde synom Abrahámovým, lebo on je otcom tých, čo veria, a viera sa nemôže zdediť prirodzenou cestou. Tak isto tým, že si osvojíme vierouku, nestaneme sa ešte pravými dedičmi Letnic; to získame iba tak, že budeme mať toho istého Ducha, ako mužovia, nad ktorými sa vznášali „jazyky ako oheň”.

Jedným za znakov prvých kresťanov bolo, že z nich vyzárovalo čosi nadprirodzené. Slnce vyslo v ich srdciach, a jeho teplo a svetlo urobili všetky ostatné zdroje istoty zbytočnými. Mali vnútorné svedectvo. Ich poznanie bolo čímsi bezprostredne vedomým, takže sa nemuseli obzerať po dôkazoch, ktoré by im dávali pocit istoty.

Veľká moc a veľká milosť charakterizovala ich životy, a to im umožňovalo rádovať sa i niesť pohanu pre meno Kristovo.

Je očividné, že dnešný priemerný evanjelický kresťan túto kvalitu nevyzaruje. A jednou z príčin je, že sa nekladie dôraz na vnútorné svedectvo. Zabudli sme na učenie Písma o tomto predmete: „A Duch je, ktorý svedčí...“ a „kto verí v Syna Božieho, má svedectvo sám v sebe.“

Miesto vnútorného svedectva utiekame sa k logickým záverom, odvodeným z textov. To, čo niekedy pokladáme za obrátenie, dalo by sa v skratke opísať takto: „Chceš, aby Ťa Pán Ježiš prijal a urobil Božím dieťaťom?“ „Áno!“ „Prečítaj si teda toto: „toho, kto príde ku mne, nevyžieniem von““. „Veriš tomu?“ „Áno.“ „Nuž, ked' Ťa nevyženie, čo urobí?“ „Nazdávam sa, že ma prijme.“ Amen. Teraz Ťa prijal. Prečo o tom nepovedať iným?“

A tak novo-obrátený, nútiač sa do úsmevu, svedčí, že uveril v Krista. Je čestný a myslí to úprimne; lenže bol zavedený. Stal sa korisťou „bez-Duchej“ logiky. Istota, ktorú má, spočíva na krehkom rozumovom úsudku. Nie je tu svedectvo, niesto bezprostrednosti poznania, stretnutia s Bohom, vedomia vnútornej zmeny.

Tam, kde je Boží zásah v duši človeka, bude vždy aj zodpovedajúce vedomie tohto zásahu. Tento čin Boží sa potvrdzuje sám. Je sám sebe dôkazom a oslovuje priamo duchovné povedomie človeka. Môžu jestvovať hojné vonkajšie dôkazy o zmene vnútri a rozum sa z nich môže rádovať. Ale takéto dôkazy neposkytujú dostatočnú záruku, že tu došlo k spasiteľnému Božiemu zásahu. Cokoľvek sa môže vyhodnotiť rozumom, podlieha obmedzeniam a omylom rozumu. Boh čaká, aby nás mohol uistiť, že sme Jeho deťmi, takým spôsobom, ktorý vylučuje možnosť omylu, to značí, vnútorným svedectvom.

A. Tozer (mk)

Kristov kríž si pripomínej:

Když se ti bude zdát, že hřích nic není.
Když ti bude hrozit zoufalství, že tvůj hřích nemůže být odpuštěn.
Když ti bude zatěžko odpustit druhému.

A. H.

JE VÍRA BOŽÍM DAREM?

Po prečítaní článku v 2. čísle ŽS zámysel som sa nad jeho obsahom, čo autor asi sledoval jeho napísaním. Bol mi potvrdením skutočnosti, že mnohé pravdy Božie, ktoré nám v mladosti boli samozrejmé, v staršom veku začnú byť predmetom uvažovania. Tí veriaci, ktorým je vždy všetko také „jasné“ nemusia byť vždy majiteľmi vzornej utvrdenej viery. Čo, ak je to s nimi tak, že nepriateľovi duší nestoja za to, aby sa nimi zaoberal, alebo chystá na nich pokušenie z inej strany, preto im dáva na čas pokoj?

Svojimi poznámkami polemiku možno neuzavriem, ale rozvírim. Predovšetkým si stanovme krátku definíciu čo je to dar. Dar je niečo (hmotná alebo duchovná hodnota), čo nemusíme, nemôžeme zaplatiť ani vrátiť. Od obdarovaného sa očakáva iba vďačnosť. Moci temnosti sa nás vo všetkom snažia dostať do krajnosti a všetko, čo nám má byť a ostat' sväté, zneužiť. Preto otázka viery, Ducha Svätého a vysolenia bola v minulosti a je i v prítomnosti predmetom diskusií i sporov. Tí, ktorí hľasali, že všetok duchovný majetok je darom bez účasti vôle človeka sa podobajú ľuďom očakávajúcim, že im „pečené holuby padnú do úst“. Duchovnou rečou povedané, až nám bude „dané zhora“. Na danie zhora môžu očakávať so založenými rukami až do smrti, a predsa sa nedočkajú. Do inej krajnosti sa dostávají veriaci zastávajúci názor, že každé ich zbožné pranie je v súlade s vôľou Božou. Všetko čo chcú pre Pána urobiť, môžu si vyprosiť, lepšie povedané vynútiť na Bohu. Vynucovacie modlitby sú podporované vsugerovanou vierou. Vyprosia si rôzne dary Ducha svätého, rôzne znamenia prítomnosti a moci Božej, vyprosia si povolenie, byť, životného partnera. Všetko si vyprosia, lebo všetko chcú, aj keď nepotrebuju. Vo všetkom hrá hlavnú úlohu ich vôľa. Radí spominajú deň, „keď sa obrátili“. Aj to obrátenie ako keby bola ciste ich záležitosť.

Máme byť teda hľasateľmi akejsi „strednej cesty“, ak tu taká vôbec je? Povedzme si však, čo dá sám Boh vo svojej zvrchovanosti a láske, a čo sa ziada od človeka.

Spasiteľná viera je skutočne každému človeku ponúkaný dar Božej milosti. Pán Ježiš povedal Petrovi: „Telo a krv ti toho nezjavili...“ (Mt 16:17). Tým bolo Petrovi celkom srozumiteľne povedané: To, čo si povedal, nemáš sám zo seba. To nie je výplod tvjoho rozumu ani citov. Inokedy Petrovi zas povedal: „Ale ja som prosil za teba, aby nezhynula tvоя viera.“ (Lk 22:32). Znova priponienka, že nezáleží len na Petrovi, či bude alebo nebude v budúcnosti veriť. Boh, ako darcia viery, je i jej živitelom a ochrancom a Pán Ježiš jej predmetom, dokonávateľom i prímluvcom za jej zachovanie.

Uverenie na spasenie, obrátenie a znova zrodenie sa nedá naplánovať. Nikto si nemôže povedať: do Nového roku ešte počkám a s Novým rokom začнем nový život. Niečo také sa iste ešte nikomu nevydarilo. Aj to je potvrdením, že uverenie nie je ciste záležitosť človeka, ale spolupôsobenia Ducha Svätého.

Majte vieru Božiu – nie je chybňa štylizácia prekladu ani Biblie Kralickej ani Roháčkovej. Nemôžeme tento pokyn chápať ani tak, aby sme mali vieru ako Boh. Vieru v Bohu má totiž aj satan a trásie sa pred Ním, ale vieru Božiu môže mať len ten, kto učinil pokánie k životu a stal sa poslušným Ducha Svätému.

Čo sa očakáva od človeka? Veriť niekedy znamená postaviť sa proti vlastnému rozumu. Náman Syrský mohol zapochybovať, prečo sa má vykúpať v špinavom Jordzumu. Nebolo to proti jeho rozumu? Ale on uveril a podáne a prečo práve sedem ráz? Nebolo to proti jeho rozumu? Ale on uveril a posluhol. Pavel pri Damašku sa mohol domnievať, že zjavený Pán Ježiš je len vidina spôsobená únavou. Ale on uveril, že je to Ježiš a splnil jeho pokyn.

Od človeka sa očakáva, a v tom je aj jeho zodpovednosť, aby neodkladne otvoril svoje dlane keď sa mu dar spasiteľnej viery ponúka. Ostatné je pri ňom už dielom Ducha Svätého (Zj 3:20). Keď niekto po obrátení prosí za vieru a Ducha Svätého, neznamená to, že tej viery a Ducha Svätého nemá, alebo že by prosil zbytočne a pokúšal Boha. Na pochopenie takejto modlitby nám môže poslužiť príklad robotníka, ktorý si príde od svojho vedúceho pýtať k svojej práci väčšie kladivo či lopatu. On

to náradie sice má, ale si trúfa pracovať s väčším, urobiť viac práce pre zamestnávateľa a očakávať väčšiu odmenu. Za spasiteľnú vieru a závdavok Ducha Svätého pokánie činiaci hriesník prosíť nemusí, príde v okamihu obrátenia. Modlitbou za vieru prenášajúcu hory a dary Ducha už znovuzrodený kresťan prosí za odstránenie prekážok jeho duchovného rastu a za mnohé požehnanie, za užitočnosť jeho života.

Aké sú príčiny nevery? Nepriatelia reformácie vytýkali Lutherovi, že je hľasateľom lacného spasenia (t. j. bez zásluh, dobrých skutkov skrze vieru). Prirodzenému človeku nie je nič tak protivné a fažké, ako sa pokoriť, učinit pokánie a uveriť. Spasenie, teda vôbec nie je lacné. Pre pyšného človeka prijať dar a nemôcť sa revanžovať je pokorujúce. Dary, ktoré si ľudia pri rôznych priležitostach dávajú, nie sú v skutočnosti darmi, lebo u nich platí pravidlo: dnes ja tebe, zajtra ty mne.

Tým, čo tvrdia, že nemôžu uveriť, D. L. Moody v knihe Cesta k Bohu (str. 55) odkazuje: „Je to bláhové se strany pochybovačů domnívat se, že nemohou věřit. Mohou, pakli že chtějí. Avšak většina takových plete si víru s cítem, než naše city nemají s vírou co činit. Bible nepovídá: Ten, kdo cítí a věří má život věčný. Nic takového tam nestojí.“ Na str. 57 pokračuje: „Víra běrá Boha za slovo a ti lidé, kteří chtějí mítí nějaké zvláštní znamení, vždycky budou mít jen zklašení a nesnáz. Bůh to řekl, tedy tomu věřme!“

Avšak opět jiný řekne: Víra jest dar od Boha. Vzduch též, ale vy ho musíte dýchat. Chléb též, ale vy ho musíte jíst. Voda také, ale vy ji musíte pit. Některí chtějí, aby jím přišla víra nějakým zázrakem. To není víra. Víra přichází skrze slyšení, skrze Slovo Boží (Rim 10:17). Tudy přichází víra. To není, abych se posadil a čekal, až mne se víra zmocní nějakým divným půcitem, nýbrž chopit se musím Boha a držet se jeho Slova. Dále pak nemůžete uvěřit, dokudž vám není něco ku věření předloženo. Tedy vezměte to Slovo tak, jak je psáno, přivlastněte si ho a držte se ho.“

Kto ustavične prosí za spasenie, za prítomnosť Božiu, za to, aby nás neopustil ap., podobá sa cestujúcemu, ktorý v Prahe na hlavnom nádraži si pýta lístok do Prahy hlavného nádražia. Pokladnička pri okienku sa usmeje, chvíľu počká, až si cestujúci uvedomi, čo si žiadal.

Zdalo by sa pošetilým, keby niekto vo väzení neprijal amnestiu. Po amnestii sa však viaceri bývali väzni znova zakrátko vracajú do väzenia. Oni si amnestiu nielen nevážili, ale nevedia a nechcú slobodne žiť. Jedného vojaka po štvorročnej prezenčnej službe museli doslova vyhodiť z vojenskej služby. Bál sa života v civilé. Niečo podobného sa nestáva v duchovnom živote. Naš Pán nás z bezbožného života do svojho kráľovstva „nevyhodí“ ani nás v ňom nasilu držať nebude. On čaká na naše slobodné rozhodnutie. V tomto je tajomstvo viery: dobrovoľne a vedome priať, čo nám je k nášmu dobru zdarma ponúknuté bez výhrad a predsudkov.

-hm-

Co je SVĚDOMÍ a jaký má význam?

Svědomí môže byť pôrodené nebo získané. Pôrodené svědomí je poznání dobra a zla a nabyla jsme ho pri pádu človeka. Získané svědomí vzniká pod vlivem nějakého nařízení. Tak např. apoštol Pavel měl takové svědomí (Sk 23:1), ktere bylo dobré – z hlediska židovství – i když pronásledoval svaté; ve světle křesťanství bylo ovšem špatné. Svědomí není tedy bezpečným vodítkem, neboť ve světle, které je nám dáno, abychom se na ně spolehlí, poznáváme, že se svědomí môže měnit. To vidíme často u dětí, které můžeme snadno naučit, aby považovaly nesprávné věci za správné a naopak.

Je tedy třeba pečlivě dbát toho, abychom nepovažovali za věc svědomí něco, co Bůh svědomím nenažívá. O svědomí čteme, že může být dobré (Sk 32:1), mldé (1K 8:7), čisté (2Tm 1:3), cejchované (1Tm 4:2).

Dr. Scofield

Prevzato z časopisu Olivnice
(viz článok k úmrtí br. R. Meitnera)

Poznámky k listu Židům

Židům 12:1-3

Co je to život? „Je to boj bez příměří!“ — „Když říkám život, myslím boj!“ Tak to vyjadřili někteří myslitelé. Co je smyslem tohoto boje, zápasu, běhu? „Boj výborný jsem bojoval, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval“ tak to vyjádřil apoštol Pavel (2Tm 4:7). Takový cíl měli rekrové víry, z nichž některí jsou uvedeni v 11. kapitole Židům.

Ten, kdo se setkal se živým Bohem, musí jít na Ním. Kdo poznal Pána Ježiše, následuje Ho. On si nás získal pro sebe. Ideme za hvězdou, která září. Ale nejdeme „jenom tak“, běžíme, usilujeme o cíl, o zachování víry do konce.

Neběžíme však sami. Vúkol sebe máme „velký oblak svědků“. Počet mužů a žen, uvedených v 11. kapitole, se nám nezdá velkým. Do oblaku svědků nepatří jenom víry, uvedených v 11. kapitole, k nim byli a jsou i nyní přidáváni další rekrové víry. Eliášův sluha viděl ti v 11. kapitole, k nim byli a jsou i nyní přidáváni další rekrové víry. Eliášův sluha viděl nejdříve oblak velký jako dlaň (1Kr 18:44). Ale za chvíli celá obloha se pokryla oblaky, z nichž byl „velký“ déšť. Tak i oblak svědků víry roste a on je vúkol nás.

O oblaku je prvně napsáno v Gn 9:13. Ducha, která se objeví na skutečných oblacích, je znamením smlouvy mezi Bohem a Noe. Kolik věřících z oblaku svědků bylo znamením pro lidi o Boží milosti a lásku k lidem, pro ty, mezi nimiž žili!

V 2Pa 5:13 čteme o oblaku, který naplnil dům Hospodinův, když 120 kněží troubovali „jako jeden muž“ a zpěváci zpívali „jako jeden hlas“, že Hospodin je dobrý a jeho milost trvá na věky. Boží sláva naplní Jeho duchovní příbytek jako oblak tam, kde je jednomyslnost.

Oblak také vzal Pána Ježiše „od očí učedníků“ (Sk 1:9).

Oblak by nevznikl, pokud by nebylo vody a slunka. V oblaku svědků může být jen ten, v němž působí Boží slovo a život Pána Ježiše Krista.

V oblacích je dopravována vláha pro celou zemi. Energie vyrobená na celém světě by nestačila k čerpání vody z moří, jezer a řek k takové závlaze země, jaká je způsobena oblaky. V oblaku je tedy zjevena moc a síla našeho Stvořitele. A tak chce Bůh svou moc a sílu prokázat všude, kde člověk vkládá svůj život do Jeho rukou.

Oblak udržuje život. Tam, kde nezasáhne oblak, je sucho. Kde nejsou mužové a ženy víry, je duchovní chudoba.

Oblak, zejména k večeru, odráží paprsky slunce a vytváří nádhernou barevnou ilustraci. Jak krásný obraz vytváří Boží jednání s lidmi víry, jak je ono slavné a rozmanité! Stačí pohledet do 11. kapitoly a vidět, jak každý z tohoto oblaku svědků měl svůj úkol a poslání, ale jeden cíl – oslavu Božího jména. Oblak svědků tedy znamená také symbol předivného Božího jednání s námi.

Oblak svědků. Svědek je ten, kdo něco prožil. Je rozdíl, když někdo vypráví o tom, co se naučil nebo někde slyšel, a o tom, co prožil. Jen svědkové víry se mohou dostat do oblaku. Neznamená to, že to nejsou lidé se svými problémy. I oni měli mnoho problémů, ale osvědčili se v nich, protože „běželi ve víře“.

Oblak svědků **vúkol sebe majice**. Tato slova neznamenají pouze to, že svědkové byli a jsou, ale mají nás upozornit, že oni jsou kolem nás jako **svědkové našeho života**. Jiný překlad zní: „**zahalení jsme** oblakem svědků“. Oblak svědků se divá, jak se choval, jak žijeme, jak běžíme závod víry. Bůh se na nás dívá, andělé hledí na církev, váme, jak zjevována rozličná Boží moudrost. Jakou nesmírnou odpovědnost máme skrze níž je zjevována rozličná Boží moudrost. Jakou nesmírnou odpovědnost máme za život!

Kromě světlého, nádherného oblaku svědků jsme ještě obklopeni tmavým oblakem, z něhož může padat krupobití, které ničí úrodu, ovoce... Buďme si vědomi toho, že

kolem nás je duchovní moc temnosti, která usiluje o to, abychom byli z běhu víry vyřazeni a k odměně nedoběhli.

Protož i my. Když se jedná o vážné věci, stojíme někdy stranou, abychom si „nepopálili prsty“. Zde se však nemůžeme odtahovat, nemůžeme si myslet – „nás se to netýká“. Protož i my! Píše se historie rek víry. Těž my patříme mezi běžecké. Naštoupili jsme svou běžeckou dráhu ve chvíli našeho obrácení a nyní záleží na nás, zda budeme též patřit do oblaku svědků! Rekové víry v 11. kapitole to neměli lehké. Jaké problémy měl Noe, když dělal něco jiného než jeho současníci! A co Daniel a další? Když oni vírou obstáli, proč bychom neměli my!

Odvrhouce všeliké břímě. Jiné překlady mají „odložit“. Musíš odložit všechno, co tě zatezuje v běhu. Bartimeus musel odložit plášť který mu překážel jít k Pánu Ježiši (MK 10:50). Nemáš též takový plášť, který ti brání jít za Ním? Králičtí zde použili slova „odvrhouce“. To ještě lépe vyjadřuje aktivitu: nejen nechat se sebe spadnout břímě, ale je odhodit, odvrhnout, s celou rozhodností!

Břímě a hřich. Jaký je mezi tím rozdíl?

Představme si běžce, který by k závodu přišel v krásném, drahém kožichu. To je dobrá věc, ale ne pro závod. Chce-li závodit, musí kožich odložit jako břímě, pro závod nepotřebné. Běžet v kožichu není zakázáno! Nést břímě ještě neznamená hřešit. Ale takový běžec by stejně doběhl do cíle a určitě by nevzal věnec vítězství. Tak i všechny věci, které nás brzdí v běhu za Pánem Ježišem, nemusí být hřichem, jsou však břemenem.

V druhém případě si představme běžce, který by vynechal několik kol, překážek, nedodržel délku běžecké dráhy, strkal by do druhých běžců, aby se dostal před ně apod. Toto je porušení pravidel závodu a takový závodník je diskvalifikován, vyřazen. I když doběhne do cíle, odměnu nemůže dostat. **Snadně obklíčující hřich** – to je porušení pravidel. Pro slovo hřich je v řec. originálu „hamartia“ a doslovně znamí „minouti se cíle“. Jestliže neodvrhneš „snadně obklíčující hřich“, mineš se cíle, ztratíš odměnu!

Obra Gullivera v pohádce mohli trpaslíci sputat tehdy, když usnul. Omotávali ho lehkými nitěmi tak dlouho, až nakonec byl bezmocný. U věřících lidí se většinou nevyskytuje „těžké“ hřichy, ale právě ty „lehké“ – nenápadné bývají velkým nebezpečím! Pozor na „malé lišky“, které kazi vinice (Pís 2:15).

Běh uloženého nám boje. Jaký je to běh? V naší době se závodí v různých běžeckých disciplínách.

Sprint – běží se jen několik vteřin a dost. Dráha musí být kvalitní, nejlépe „tartanová“. To není charakter našeho běhu. Naše dráha je kamenitá, úzká, někdy do strmého svahu, jindy dolů do rokliny a není pouze chvílková...

Překážkový běh s týmí umělými překážkami. To také není pro nás. Každý den má jiné překážky, nástrahy, nezdoláváme je stejným způsobem. Potrebujeme vždy novou milost, nové poznání, jak tu neb onu věc „přeskocit“ bez úrazu.

Orienteční běh – když se člověk octne v úplně neznámé krajině s mapou a kompasem.

Má se dostat na určené místo, kde je cíl závodu. Tento závod může být obrazem našeho běhu víry. Máme mapu Božího slova a kompas Božího Ducha.

Dlouhé vytrvalostní běhy, zejména maratónský běh je vhodným obrazem našeho závodu. Kdo chce tento závod běžet, musí mít pro to celé srdece. Běžci na „dlouhé tratě“ mají obvykle rozšířené, zvěšené srdce. I naše srdce má být rozšířené pro Pána a Jeho věci.

Uložený boj. To není ten, který jsi sám zvolil. Pro tebe je na každý den připravena cesta, jenom musíš pozorně sledovat její vyznačení „Pořadatelem“ a uposlechnout všechny značky a znamení. Jak se hned zrána připravujeme na to, abychom Jeho vedení nepřehlédli?

Spasení je věčné, ale mnoho dítěk Božích může selhat na cestě víry, ztroskotat. List Židům neřeší otázku spasení či zahynutí, zapsání jména do knihy života, ale zapsání do knihy rek víry. Ezauovi se nedostalo požehnání. O to zde jde! Hazardujeme-li v Božích věcech, nedostane se nám požehnání, ani věnec vítězů.

Běžec. Co je u běžce v pohybu? Nejen nohy, ale celé tělo, všechny údy. Proto v textu čteme 4 výrazy:

odložme – vztahuje se na oblast rukou,
běžme – týká se našich nohou,
hleďme – patří pro naše oči,
zvažme – to náleží srdci, umu, duši, duchu.

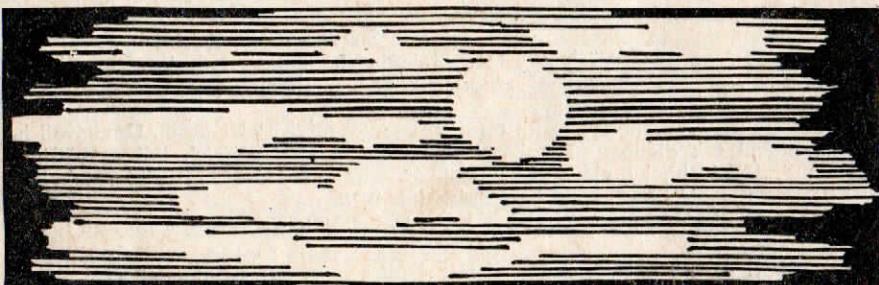
Nejhorší únava se týká duše: „aby ste umdlievajúc, neustali vo svojich dušiach“ (slov. př.). Ruce, nohy se dají odpočinkem zregenerovat, lze obnovit jejich sílu, ale co duše? Unavená duše se nedá spánkem obnovit. K tomu je nutná proměna myslí, pokáni (R 12:2).

Hledice na vůdce a dokonavatele viry, Ježiše. Hleďme, jak Oň se „opováživ hanby, strpěl kříž“. Být divadlem světu, nebylo pro Pána lehké, působilo mu to velkou bolest. Obnažen visel na kříži. On se nezastavil před hanbou ani jakýmkoliv utrpením. Nestyděl se před lidmi za to, co trpěl. A nyní se nestydí nás nazývat bratřimi (Žd 2:11). Před kým? Před nebeskými bytostmi. A my se stydíme vyznat Jej před lidmi? Zalekli jsme se hanby pro Něj? – Bůh se nestydí nazývat se Bohem uvedených reku viry v Žd 11:16. Proč? Protože toužili po lepší vlasti, nebeské! Jsou naše touhy, naše mysl, zaměřeny na nebeskou vlast? Pak Bůh se nebude stydět nazývat se též **našim** Bohem.

Pán Ježiš se posadil po Boží pravici. Z utrpení do slávy! Protože se ponížil, Bůh jej povýšil. To je cíl našeho běhu. Zde na zemi v ponížení, často i utrpení, hanbě, posměchu, ale jestli zde s Ním neseme utrpení, pak u Něho poneseme s Ním Jeho slávu.

Proto s trpělivostí konejme běh uloženého nám boje.

(Podle poznámek ze sborového shromáždění
v Ostravě
připr. -jos)

TAK DALEKO OBLAKA TÁHNOU

Jestli pak máte také rádi oblaka? Mým velkým potěšením bylo už v dětství sledovat je. Nebylo tenkrát nic krásnějšího pro mne, nežli lezit v trávě a pozorovat bílá oblaka plující po modrému letnímu nebi! Odkryval a spatřoval jsem v nich vždy nové postavy. Kam jen ta oblaka táhnou? A proč mají tak naspech? Viděl jsem, jak lehce mizejí a to vzbuzovalo ve mně jakousi neurčitou touhu po nedozírných dálkách...

Pozněnáhl pochopilo dítě, že oblaka nejsou jen hrou a pastvou pro oči, nejbrž že také znamenají požehnání a jsou tuží Božím darem. A později, když se dítěti otevřeli svět knih – četlo s údivem všechna ta krásná slova, kterými básniči, jeho noví přátelé, popisovali oblaka. A pak už nebylo daleko k otázce „Kde je v Bibli řeč o oblacích?“

A není málo těch míst, kde se o nich mluví. Po potopě, kdy z oblaků se stoupil soud na lidstvo, posadil Bůh duhu na nebi jako znamení své milosti. A když izraelský lid vycházel z Egypta, dal mu Bůh zvláštní doprovod: ve dne oblakový sloup, aby je vedl správnou cestou, a v noci ohnivý sloup, aby jim svítil na cestu. A tak si lid stále měl uvědomovat: nejsme sami! A když Mořžíš přijímá na hoře Sinai od Boha zákon, zahalují hustá oblaka jeho vrchol. Svatý Bůh používá oblaků pro ukrytí svého majestátu.

Na Velký pátek, když Syn Boží vydechuje svůj život, zakrývají hustá oblaka nebe a slunce. V této hodině poznávají učedníci Ježišovi skrze nastálou tmu zna-

meni Božího hněvu. Ale také o světlém oblaku je v Bibli řeč. Ježiš běre s sebou tři ze svých učedníků na horu, kde se před jejich očima proměňuje, t. zn. běre na sebe charakter sovětla! A v této zprávě se dále praví: „Tu je zastínil světlý oblak a hlas z oblaku promluvil: To je ten můj milý Syn, toho poslouchejte!“

A později, když se Pán Ježiš rozloučil s tímto světem, byli přítomni všichni jeho učedníci. „A oblak vzal Jej před očima jejich“. Ale ten vzkříšený a vyvýšený Pán opět přijde, aby zřídil své věčné království. Tak zní jednoznačně svědec Písem. Králi Salomonovi byla prchající oblaka obrazem pomíjejícího života. Nás život prchá jako by byl oblakem a zaniká jak pára před sluneční září (Př 2:4).

Prorok Izaias porovnává vítězství slunce nad oblaky s velkým milosrdenstvím Páně, které hříšníka volá k obrácení a zaslibuje mu vykoupení: „Zahladím jako hustý oblak přestoupen tvá a jako mrákotu hříchy tvé. Navratíš se ke mně, neboť jsem tě vykoupil“ (Iz 44:22).

Pěvec žalmů, který bydlil v zemi chudé na deště, věděl něco o obzvláštním požehnání Božím, které se dostává člověku, když se oblaka otevří a vyprahlá země je občerstvena proudy deště. Vybízí k chvalozpěvu za takový nebeský dar: „Zapříte Pánu chvalozpěv, zpívejte žalmы našemu Bohu na loutně, Jemu, který pokryvá nebe oblaky a pro zemi připravuje dešť“ (Ž 147:7–8).

Ale víra se nezastavuje pouze u tohoto přirodního zjevu. Zaujmá mnohem větší duchovní zkušenosní okruh: „Oblaka dřtí [vylevají] spravedlnost“. Věřící zná živoření v suchu, ale také blaženství občerstvení deštěm Boží milosti. Zkušenosnost, které není ušetřen žádný věřící muž, vyslovil jeden starozákonní modlitebník: „Oblaka a tma jsou kolem něho!“ (Ž 97:2). Jistě i my zde máme popis zahalujícího se Božího majestátu a Jeho svatosti. A přec právě zde spočívá pro nás pokušení nepoštěnosti z titulu, že nemůžeme poznávat cesty a plány Boží, protože On je před námi skryt. Když nemůžeme pochopit Boží jsoucno a konání, často se nám vede jako poutníkům pod nebem zahaleným hustými temními mraky. Tuto temnotu pronikne jedině víra! Skrze naděj a modlitbu pronikáme až k milujícímu Božímu srdci, které nám zjevil Pán Ježiš Kristus. Zde je přičina oné radosti, chvály, vyvýšování a velebení, jež nám zaznívají vstříce ze žalumu: „Panе, Tvoje dobrata dosahuje až tam, kam nebe sahá a Tvoje pravda tak daleko, kam až oblaka táhnou...“ (Ž 36:6 – dosl. překlad).

připr. -stu

„Ci neviete, že ste chrámom Božím a že Duch Boží prebýva vo vás. Ak nieko kazi chrám Boží, toho skazi Boh; lebo chrám Boží je svätý, ktorým ste vy.“

1. Korinťanom 3:16–17

„Alebo ci neviete, že vaše telo je chrámom svätého Ducha, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha a že nie ste sami svoji?“

1. Korinťanom 6:19

V

dnešnej úvahy sa chceme zamyslieť nad ďalšou pravdou v súvislosti s osobou Ducha Božieho. V oboch veršoch nachádzame reč o **chráme** Božom; v prvom týmto chrámom je cirkev, v druhom telo veriaceho. Duch Boží prebýva v cirkvi ako „tele Kristom“ a tiež aj v tele znovuzrodeného človeka. Preto cirkev i jednotlivec je Božím chrámom.

Toto zjavenie o prebývaní Ducha bolo liekom, ktorý Pavel ponukol veriacim v Korintie pre vyliečenie z ich telesnosti. Oni sa príliš zaoberali viditeľnými znakmi spojenými s vyliaťím Ducha a kládli veľký dôraz na „hovorenie jazykmi“, závraky, zatiaľ čo ich život bol plný rozporov a tým tedy nie pre čest a slávu Božiu. Zostali nedospeli i ked' prijali Božieho Ducha. Preto mali otvoriť oči ducha a viedieť, že v osobe Ducha Boh i Pán Ježiš sú přítomní v našom srdci i v cirkvi. To nie je iba akási teória, ale požehnaná skutočnosť! Aký úžasný prameň sily je ukrytý v našom vnútri! Ci by nemal zmiznúť z našich sŕdc strach, únava, malichernosti, nepokoj? Ci to nie je zdroj, ktorý

nás môže vyiesť z každej úzkosti, a môže byť silou k víťazstvu a k svätému životu?

Duch svätý nás vedia a vychováva. On zameriava násr zrak na Pána Ježiša a premenuje nás do Jeho obrazu. Dáva nám duchovný cit k rozpoznaniu, čo je vôľa Pánova pre nás život, prebúdza v nás lásku k Jeho dielu. Upozorňuje nás na nečistotu, hriech a varuje nás pred ním. Čím čistejšie a lesklejšie je zrkadlo, tým zreteľnejšie sa na ňom ukáže každá nečistota, dokonca i dotyk prstov. V nás prebýva Ten, ktorého oči sú priliš čisté, než aby mohol hľadiť na zlo, ktoré je zarmútený každou škvrnou hriechu. S akou vážnosťou by sme si toto mali uvedomiť, malo by nás to viesť ku kontrole našich pohnutok, popudov a cest. Čím hlbšie a úprimnejšie budeme sptyňovať túto pravdu, tým pozornejší budeme pre všetko nečisté, čo by mohlo „kazit“ Boží chrám.

V izraelskom tábore za čias starozákoných bolo mnoho stanov, v ktorých si každý mohol robiť čo uznal za dobré. Ale jeden stan budiť úctu i hrôzu. Nikto sa ho nesmel beztrestne dotknúť, v jeho blízkosti sa každý choval tak, ako si prítomnosť Božia vyžadovala. Bol to chrám živého Boha a hoci bol z materiálov obyčajných, zemských, slávny a svätý Boh si ho vybral za svoj pribytok. Tak i nás by mala naplnovať hlboká zbožnosť, keď vieme, že ten istý veľký a mocný Boh si v nás učinil svoj pribytok. Zmizne ľahkomyselnosť, nerovzvážnosť, sebaláska. Prečo niektorí kresťania žijú vŕťazným životom a niektorí idú od porážky k porážke? Tento rozdiel nie je v tom, že by Duch Boží v prvých prebýval a v druhých nie, ale dôvod je v tom, že niektorí sú si vedomi tejto skutočnosti a iní nie. Vedomie tejto pravdy však samo o sebe nestačí. Ona nás vedia k rozhodnutiu, že každý deň poddávame Jemu svoj život, svoju rodinu, majetok, čas. Všetko, čo máme, stáva sa Jeho vlastníctvom, ako to zdôrazňuje Pavel: „...nie ste sami svojí!“ Pokiaľ ho neurobíme Pánom nad našim životom tým, že mu súveríme všetko, samých seba, nemôže v nás plne pôsobiť.

Rozvíjaním týchto myšlienok ďalej dostali by sme sa k otázke zarmucovania a uhašovania Ducha svätého, vedenia Duchom Božím, naplnenia Ním otd. O týchto otázkach už bola zmienka v našom časopise. Podobne by bolo možno ďalej rozvíjať myšlienky o pomazaní Duchom, pečati a závdavku Ducha svätého. Ale to neboli účel pojednania o Božom Duchu v našom časopise. Uvedomujeme si totiž, že v súčasnej dobe potrebujeme našu pozornosť, záujem i službu zamerať práve na túto praktickú stránku pôsobenia Ducha Božieho vo veriacich i v cirkvi. Tým, že život veriacich ľudí stále menej vyjadruje navonok pravdu, že ich telo je chrámom Božieho Ducha, dávajú podnet k vyrastaniu bludných myšlienok, k uplatňovaniu učenia o zvláštnom prežitku „krstu Duchom svätým“ a podobne. Sem tam sa objavia služby o daroch uzdravovania, jazykov, proroctiev; ale sú to skôr ojedinelé výhonky, ktoré rýchlo zanikajú, pretože živnej pôdy pre takýto druh je malo.

Záverom našich úvah je tedy treba opäť pripomenúť, že z Božej milosti boli sme my, hriesci, vytrhnutí z moci temnosti a premiestneni do kráľovstva Jeho milého Syna. Obdržali sme novú prirodzenosť, v ktorej pôsobí Duch Boží a ktorá nie je podrobenná zákonu hriechu a smrti. Nie sme už „v teli“, ale „v Duchu“. Žijeme skrze Ducha, Duchom sme živí a tak Duchom i chodíme (Ga 5:25)! Chceme prosté, jednoducho overiť, že Duch Boží dá nám moc proti každému zlu a súl k opravdovému životu podľa Pánovej vôli. On pôsobí chcenie i činenie. Tá moc, ktorá z nás urobila kresťanov, je nám k dispozícii, aby sme ako kresťania mohli žiť. Duch Boží obracia násr zrak na Krista. On je hlavným predmetom nášho záujmu, túžieb a nie nejaké výnimocné dary. Do akej miery ponecháme kormidlo nášho života Duchu, do tejakej miery sa ukáže pri nás ovocie Ducha (Ga 5:22). A o takéto „ovocie“ máme stáť! Túžime, aby skrze Ducha sme boli posilnení na vnútornom človeku, aby tak Kristus mohol prebývať skrze vieri v našich srdciach (Ef 3:17).

Pre čitateľov Písma je snáď ešte treba pripomenúť, že na rozdiel od všetkých kníh Biblie, kde je reč o jednom Duchu, v knihe Zjavenia čítame o siedmich Duchoch pred trónom Božím. To je iná pôda, na ktorej sa čitateľ narazí. Je to reč o období, keď minul vek milosti Božej a prišla doba súdu. „Sedem duchov“ ukazuje na rozmanité stránky dokonalosti Ducha a zrejme i na sedminásobnú duchovnú moc (Iz 11:2). Duch je „pred trónom Božím“ (Zj 1:4-5), ako sedem ohňivých lám (4:5) a sedem očí Baránkových, poslaných na celú zem (5:6). Cielom Božieho pôsobenia vtedy na zemi nie je milosť a požehnanie, ale spravodlivý súd prevedený s Božou

mocou a plnou značkou všetkého. Takto opisaný Duch nie je ako Boží dar cirkvi, ale pôsobiaca moc Baránka ako suds; ako Duch súdu, ktorý všetko skúma a uvádzá na svetlo. Aj v tých dňoch budú na zemi tí, ktorých Duch bude posilňovať po svedectve, ale spôsob Ježiša pôsobenia bude iný ako dnes. Nebude „prebyvať na zemi“ a ako Duch proroctva bude ukazovať na budúnosť, čo verní obdržia keď sa zjaví Kristus. Ale na konci Zjavenia obracia sa Pán k cirkvi doby milosti, predstavuje sa ako ranná a jasná hviezda. Na to Duch a nevesta hovoria: „Prid“ (22:16-17). To už nie sú siedmi duchovia, ale Duch svätý, poslaný na túto zem, aby priviedol Nevestu k milovanému Ženichovi. V plnom súlade s túbou Nevesty tiež chce opustiť túto zem a uviest ju tam, kde bude po boku Božieho Syna od vekov na veky.

Mili čitatelia! Uvažovali sme spolu o úzasmom predmete, ale záverom poznávame, že sme do jeho hľbky a výšky prenikli len veľmi málo. Aká vnešená a slávna je Božská osoba Ducha Božieho. Aj to málo, čo poznávame z Božej milosti, nás napĺňuje vďačnosťou, že aj my, nehodni, slabí, biední ľudia, stali sme sa Božím chrámom a že v nás prebýva Duch Boží. On je pre nás pečaťou Božieho vlastníctva, závdavkom večnej slávy, trvalým sprivedcom a verným pomocníkom. Jeho celá práca na nás i v nás smeruje k jedinému cielu: aby bol Pán Ježiš v nás vypodobený a skrže naše životy ľuďom zjavený. Nech je tento jeho ciel s nami opravdu splnený!

-jos

s nebeskými požehnánimi, ktoré nám Búh pripravil. Jestli nedáváme pozor na tento Jeho hlas a zabýváme se včem „zemskými“ (Ko 3:2), pak je Duch zarmoucen. V knihe Zjavení volá Pán ještě jednou ke své cirkvi: „Kdo má uši k slyšení, slyš, co Duch praví cirkvím“. Tedy ne všichni měli „uši k slyšení“ hlasu Ducha Božího. Máme my uši k slyšení Ducha? Nechceme se zkuskit?

Jestli nemáš uši pro hlas Ducha, pak se nediv, že tak málo nebeských radostí prozíváš. Možná, že na počiatku tvého života s Pánem jsi měl velkou radost z obecnosti s Ním, z modlitebního života, ze čtení Božího Slova, společenství s věřicemi. Kolik papírků slávy padlo do tvého srdece při čtení a bádání Písma! A toto všechno jsi zaměnil za starosti o zemský život. Ty nejlépe víš, co zaujalo tvé srdce a přehlušilo hlas Ducha. Jistě i nadále se modlíš, čteš si z Písma, chodíš do shromáždění a možná i sloužíš Slovem, ale všechno je to bez trvalého požitku, nějaké povrchní, nevede tě k velebení a radostnému chvalozpěvu. Proč tato změna? Není to proto, že Duch svatý je zarmoucen? Nemůže k tobě hovořit o lásce Páně a nebeských věcech, ale musí tě probouzet z duchovního spánku, abys opět slyšel Jeho hlas.

Možná, že používá i těchto slov, aby se dotkl tvého srdce. Uposlechni Jeho hlas! Sklon se v pokání a odsud to, co Ho zarmucuje. Uděl Mu opět vládu nad sebou a láska Boží bude slunečním paprskem tvé duše. Budeš zase pit z pramene živé vody a tvoje srdce i ústa budou plna chvály a vyznávání Jeho jména.

Efezským 4:30

Mnozí se domnívají, že Duch svatý se rmouti když lžeme, krademe nebo činíme věci tomu podobné. Jistě že se Duch Boží rmouti, když upadáme do takových hříchů, ale nebude také zarmoucen, když nejsme poslušní světla Slova?

Predstav si, že dostal dopis od svých držík a plný radosti mi z něho čteš a vyprávíš o těch, kteří jsou tvému srdci tak mili. Ale zatím co čteš a mluvíš, já si čtu noviny a nedávám pozor na to, co s takovým zápalením říkáš. Nebolelo by tě to, že mám tak málo zájmu pro to, co je ti drahé? Zarmoucen přestaneš hovořit o těch svých a tise odložíš dopis stranou.

Tak i Duch svatý hovoří k nám o lásce Otcově, o slávě Syna a seznámuje nás

Jak velká je ztráta pro dítka Boží, které zarmucuje Ducha svatého! Kéž bychom s větší pečlivostí bděli, abychom Ho nezarmucovali, aby obraz Kristův a Jeho bytost byla v nás skrze Něho viditelná!

v. d. K.

BOŽÍ LID

Apoštol Petr ve svém listě věřícím v Malé Asii se o nich zmínil i jako o „křesťanech“ (1 Pt 4:15–16) a výslově řekl, že jsou „lidem Božím“ (2:10). Opravdově věřící křesťané, to tedy je vskutku **Boží lid**. V poslední biblické knize je v souvislosti s viděním nového nebe a nové země napsáno: „Hle, stan Božího přebývání s lidmi! Bůh s nimi bude přebývat. I budou **jeho lidem** a On jakožto Bůh bude s nimi“ (Zj 21:3). Cíl dějin Božího lidu záleží tedy v tom, aby bylo dosaženo jeho úzkého soužití s Bohem, aby se takto ukázalo, že je **opravdu** Božím lidem.

Ted by nás mohlo živě zajímat, kdy se Bůh poprvé zmínil o **svém** lidu. V hebrejském Starého zákona je nutno přesně rozlišovat mezi pojmem „GOJ“, tj. národ ve smyslu živelného vzniku a růstu, a pojmem „AM“, tj. lid ve smyslu lidské společnosti. Bůh slíbil Abrahamovi, že z něho učiní velký národ (=GOJ), že se stane požehnáním atd. (1M 12:2–3). Bůh tedy může učinit ten či onen národ, aniž si to někdo z lidí přeje. Aby se však z časti národa stal **jeho lid** (=AM), k tomu je zapotřebí přání a součinnosti lidí. Bůh nikož **nenutí**, aby se stal součástkou jeho lidu.

Když se z Abrahamových potomků přesídlených do Egypta stal velký národ a již nastal čas, aby byl z Egypta vyveden, řekl Bůh Mojžísovi: „Viděl jsem vskutku, že **můj lid** je v Egyptě trápen (sužován) ... Půjdeš k faraonovi a vysedeš můj lid (= AM) z Egypta ...“ (2M 3:7–10). V tomto izraelském národe Bůh již viděl svůj lid.

Je to první Boží zmínka v Bibli o jeho lidu. Jak tento národ vskutku vypadal, to je nám známo z dalšího biblického vyprávění. Celý izraelský národ tedy nevypadal tak, jak má vypadat Boží lid. Ale Bůh v tomto národe viděl v principu (v zásadě) již svůj lid, jenž svým počtem byldaleko menší, než byl celý národ.

A když se mu třetího měsíce po vyvedení z Egypta mělo dostat Božího zákona jakožto obsahu Boží smlouvy, tlumočil mu Mojžíš tuto Boží výzvu: „**Jestliže** budete poslouchat mého hlasu a ostříhat mou smlouvu, budete mně národ svatý (=GOJ KaDOS, tj. národ jakostně odděleny)“ (2M 19:5–6). Bůh takovou podmíinku položil před celý národ, aby se nikdo nemohl vymluvit, že se to na něj nevztahuje. Jiná otázka je, kolik Izraelců tuto podmíinku splnilo. Podle biblického svědectví jenom velmi málo a úplně skoro nikdo. A tento zákon je svatý, jakostně oddělený od jiných zákonů (R 7:12), takže svatým se může stát jenom ten nebo ta, kdo ho ostříhá a plní. A to by se mělo stát s celým národem, jež Bůh oddělil od jiných národů (3M 20:24). Když později po zkoušenostech Mojžíš tohle všechno svému národu z Božího příkazu připomínal, neříkal již „svatý národ“, nýbrž „svatý lid“ (=AM) (5M 7:6). Ještě mnohem později, v době Izaiášova působení, platí o tomto národe již něco zcela jiného – a rovněž o lidu v tomto národe: „Ach, národe hrášný, lide obtížený nepravostí“ atd. (Iz 1:4). Ani v menším měřítku nedošlo tedy ke svatosti, protože i lid byl lidem „tvrdější“ (5M 9:6–7).

Přes toto všechno měl být takový pokus učiněn s tímto národem a s tímto lidem, aby to bylo svědectvím nejen pro obyvatele této země, ale i pro armády duchovních obyvatel vesmíru. Vzdyť Bůh, to je i „Hospodin zástupu“ (Iz 6:1–5 atd.), jehož vojsko nebeské (kosmické) nemůže být ani sečteno (Jr 33:22). Těmto nebeským obyvatelům je oznamováno či ukazováno všechno, co se z Božího působení děje na zemi, tedy i to, co se děje skrze církve (Job 38:4, 7; Ef 3:9–11). Můžeme si myslit, s jak velkým napětím očekávali splnění všech velkých Božích zaslíbení, týkajících se jeho lidu. Skrze Jeremiáše Bůh slíbuje: „Dám jím srdce, aby znali mne, Hospodina, tj. Věčného vládce (= JahVeH). I budou mým lidem a já budu jejich Bohem, když se obrátí ke mně ce-

lým svým srdcem ... Učiním s nimi novou smlouvu: ... Dám svůj zákon **do jejich nitra** a napiš ho na jejich srdece. I budu Bohem jejich a oni budou mým lidem“. Skrize Ezechiele: „Dám jím jednotné srdce a do nitra nového Ducha; kamenné srdce z nich odejmou ..., aby se chovali podle mých ustanovení ... I budou mým lidem a já budu jejich Bohem ... Očistím je. Atd. (Jr 24:7; 31:33; 32:38; Ez 11:19–20; 14:11; 36:26–28; 37:23, 27). Takto Bůh zdůrazňuje smysl a cíl dějin, jež vede s veskerou prozřetelností.

V Ježíši Kristu se uskutečnila ona nová smlouva (Mt 26:28; L 22:20; 2Kor 3:6), ježíž obsah je naznačen v ev. Janově 13–17. K lidu Božímu jsou teď připojováni ti, kdož se rozhodli pro víru v Ježíše Krista, pro víru živou, přijímající s láskou Pána Ježíše jakožto svého Spasitele a Pána, jehož vůle se má rádostně plnit (J 1:12; 15:10–12; L 6:46; Ga 3:26–29; 5:6). Od chvíle, kdy On jakožto Boží Syn v jedinečném a nejvyšším smyslu vstoupil do soužití se svými učedníky, padají všechny lidské názory o tom, kdo je Boží lid a jak je člověk připojován k tomuto lidu. Víra v tohoto Božího Syna, která přemáhá vesmírou světákost, je zároveň odevzdáností

H. J.

KŘESŤAN A RODINA

MOTORIZOVANÍ KOJENCI

Chci předeslat, že nejsem zásadní odpůrce benzínového motoru. Já i můj syn máme auta a doveďte je ocenit. Vozidlo rozšíří okruh činnosti, šetří čas a dovolí proto uskutečnit věci, které by člověk jinak nemohl vykonat. Kdo svůj čas chce účelně využít, tomu vůz může mnohonásobně zvýšit výkonnost.

Jsou však lidé, kteří se radují především z rychlosti jízdy. Rítit se rychlostí 120 km/hod. je jistě požitek, i když přiměřitelný. Zlo však vězí v tom, že tato záliba neořežuje pouze vlastní život – v tom si snad takový člověk může připadat dokonce jako hrdina – ale také životy druhých, a to už není hrdinské. Mladým lidem působí radost také hluk, vydávaný jejich motorem. I to umím chápout. Když jsem jednou měl poškozený tlumič vozu, připadal jsem si jako na závodní motorce. Jak chodci a obyvatelé domů u silnice takový hluk oceňují, to je ovšem jiná záležitost.

Motor má však ještě jiný význam a ten nás zde zajímá. „Motorizovaný muž“ se ičí u žen zvláštního uznání. Kdo své děvče může povozit na tandemu nebo v přívěsném vozíku či dokonce v autu, ten má v ruce „trumf“. Muž předvádí svodaceti či více kilometrovou rychlosť a „senzační hluk“ a dívka získá dojem, že také chlapec je nadmiru „senzační“. Znám děvčata, která pro určitého muže necítí vlastní sympatie, ale považují jeho vůz za „bezvá“ a tak přece jen s ním jedou. A pak už se jedno druží k druhému a nakonec přece se nějak s ním spoutají.

Což není autostop taková příležitost? Stačí, aby si děvče – i když s velkým batohem – stouplo na okraj silnice a vzhledlo svou značku. A motorizovaný mladý muž má opravdu svou „báječnou příležitost“.

Nuže, celá tato „sláva“ však skrývá dvě velká nebezpečí. Přání mít „mašinu“ hraje u většiny mužů nepoměrně velkou roli. Je to přímo jako posedlost.

První úspory padnou většinou na motorku. Znal jsem mladé manžele se skromným příjmem. V domácnosti bylo třeba zařídit ještě tolik věcí, splácet půjčku, ale muž si přesto koupil motorku, aby měl svou zábavu, zatímco žena byla v neděli zaměstnána dítětem. Samozřejmě, že muselo této zábavě, při níž muž měl příležitost vozit jiné ženy, padnout za oběť druhé dítě a manželství se posléze rozpadlo. Ale i dobře situovaní muži jsou posedlí myšlenkou zbavit se svého ménělitrázního vozu, aby si mohli pořídit atraktivnější záraňní vozidlo — samozřejmě „ze šetrnosti, aby se vyhnuli drahým opravám“, jak prohlašují svým manželkám. To je také vysvětlení, proč majitelé motorek a aut po celé večery dokází mlvit jen o svých vozidlech a o ničem jiném.

Druhé nebezpečí tkví v tom, že se hodnota muže začíná měřit podle jeho vozidla. Skoro by se dalo říci: muž o 24 nebo 50, nebo 75 koních (pozn. kůň je jednotka výkonu). Na vzniku tohoto nesmyslného měřítka mají vinu jak ženy, tak i muži. I když je možné v hotelu ohodnotit sociální postavení hosta podle jeho vozu, pak zcela určitě to není vhodné měřítko pro posouzení mužnosti muže, nebo jeho vhodnosti jako manžela. Naopak se lze obávat, že „prima motorka“ nebo „báječný vůz“ zkreslí střízlivý úsudek a přímo zlizí poznat osobu muže, který jej řídí. Motorové vozidlo má pro muže stejnou úlohu jako úprava dívky. Žena, která si „největšnější“ upraví svůj zevnějšek podle diktátu rozmarné a často nemravné módy, nemusí být proto opravdu nejkrásnější a mít nejpřijemnější povahu!

Musíme si ujasnit, že motorizování muže je příznakem, zvláštním výrazem všeobecně rozšířené nemoci. Myslím tonu nemoc, při které se umělými prostředky „načechnává vlastní osobnost“ a přikrývají vnitřní nedostaty vnějšími přídaňky. Tato nemoc je už velmi stará. Odjakživa se muži snažili (mluvme jen o nich) imponovat ženám svou vnější úpravou. Hledejme počátek v tetová-

ni divochů, pak přišly na řadu parádní uniformy, šavle, vyznamenání našich dědečků a pokračováním je dnešní „slušivý“ sportovní oblek či mohutný vous s ještě mohutnější kšicí. A k této vnější úpravě patří dnes i motorizování. Není horší než kterékoliv divošské tetování. Ale je nutné poukázat na jeho zvlášť nebezpečnou tvář, protože je tak rozšířen; protože pohlcuje tolik peněz a jen mimochodem, protože působí tolik dopravních nehod. Ještě by se v této souvislosti mohly vyjmenovat vedle auta fotoaparát, tranzistor, radio a jiné. Zde se musíme znova zamyslet nad tím, že lásku a manželství se zakládají na setkání dvou lidí. Dvojí lidí a ne dvojího výbavu! Lidský — osobní nedostatek se v žádném případě nedá odstranit zdokonalenou úpravou. Naopak, je to velmi zlé, když vnější úprava zakryla osobní nedostatek tak, že dojde ke zklamání, když je však už pozdě. Závoděním v této motorové úpravě zavádíme celý problém na nesprávné pole, vynakládáme námahu na to, na čem nezáleží, a zanebdáváme to jediné, čeho je potřeba! (L 10:42)

Když mladá dívka začne uvažovat, co je pro ni na budoucím manželovi nejdůležitější, pak dojde k hodnotám, které se nedají vyjádřit v „koních“ a pak určitě obrátí svou přízeň k docela jinýmu muži. Sama se však také musí změnit, musí začít více pěstovat svou vnitřní osobnost než svůj vnější vzhled (1Pt 3:5). Učiní-li to, nastane změna i u mladého muže. Zjistí, že dívka, které si nevíce váží, reaguje více na jeho povahu než na jeho motorku a vnější atraktivní vzhled, a že tuto povahu velmi zanedbával. Možná, že ve vývoji své povahy zůstal dosud KOJENCEM, zatímco se domníval — dík své motorce a plnovousu — že už je mužem. Pravou mužnost však získá jedině vnitřním zráním — poslušností Duchu Pána Ježíše Krista.

připr. D. Z.

Na jednom svatebním oznámení byl uveden upravený citát Přisloví 3:6 takto:
„Počítej s Ježíšem na všech svých cestách a On bude řídit tvé kroky na všech stezkách.“

Konference o evropské bezpečnosti a spolupráci

Dne 1. srpna 1975 podepsali představitelé 35 zemí v helsinském paláci Finlandia závěrečný protokol historické konference o evropské bezpečnosti a spolupráci, který je, jak řekl v závěru finský prezident Urho Kekkonen „vážným pokusem o to, položit základy, na nichž by příští generace mohly vybudovat lepší svět než ten, ve kterém jsme žili my“.

Dokument obsahuje 10 bodů, z nichž sedmý se zabývá mimojiné i náboženskou otázkou:

„Zúčastněné státy budou uznávat lidská práva a základní svobody, včetně svobody smýšlení, svědomí, náboženského a jiného přesvědčení pro všechny, bez rozdílu ras, pohlaví, jazyka či náboženství. Budou podporovat a rozvíjet účinné uskutečňování občanských, politických, hospodářských, sociálních, kulturních a jiných práv a svobod, jež vesměs vyplývají z důstojnosti, jež je vlastní lidské osobnosti a jsou podstatné pro její svobodný a plný rozvoj. Zúčastněné státy, na jejichž území žijí národní menšiny, budou uznávat právo příslušníků takových menšin na rovnost před zákonem a budou jim poskytovat plnou možnost skutečného užívání lidských práv a základních svobod. V oblasti lidských práv a základních svobod budou zúčastněné státy jednat v souladu s cíli a zásadami Charty OSN a Všeobecné deklarace lidských práv.“

ČSSR zastupoval generální tajemník ÚV KSC a náš nedávno zvolený prezident dr. Gustáv Husák. Ve svém projevu obsaženém v závěrečném dokumentu konference zdůraznil mimojiné, že „konference splnila své poslání a lze říci, že v Evropě se od nynějska bude lehcejší dýchat díky reálnější naději na mírový život a mirovou spolupráci“.

-Sl

ZA BRATREM RICHARDEM MEITNEREM ...

Dne 24. 7. r. odešel zcela náhle k svému Pánu bratr Richard Meiter, nedožil se již svého osmdesátiletého životního jubilea. Pro svou oddanost Božím věcem a mimořádné obdarování byl povzbuzen zahraničními bratry, aby se cele věnoval dílu Pánu jako misionář a biblický kolportér.

Po svém dvacetiletém působení ve Vídni odešel v r. 1938 do Brna a v r. 1956 do Zvoleně. Poslední chvíle svého života na odpočinku trávil v krásné přírodě v Martině - Stráních, kde se cítil nejbliže svému Pánu.

Stál vždy v přední řadě iniciativních a neohrožených dělníků na Boží vinici, který svou požehnanou službou slovem a časopisem „Olivnice“ se nesmazatelně zapsal do světlé historie našich sborů zejména jako horlivý zastánce našeho biblického poznání a důsledný obhájce Božích pravd.

Též ve svém občanském povolání zámečníka a nemocničního zřizence, které vykonával od r. 1945 již ve svém pokročilejším věku, zanechal svým příkladným životem — zejména na svém posledním působišti — vzácné svědectví mezi svými nevěřícími spolupracovníky a přáteli.

Vzpomínáme bratra Richarda Meitnera a jsme vděční Pánu za vše, čím nás skrze bratrovou službu obohatil.

Před nedávnem dne 21. srpna t. r. odešla k svému Pánu také sestra MARIE KRESINOVÁ z Prahy v 83. roce svého bohatého života. Pán ji určil za věrnou družku a průvodkyni muži, jemuž svěřil významnou službu na své vinici v naší vlasti — našeho nezapomenutelného bratra F. J. Křesiny. S ním prožívala začátky evangelizační činnosti, zakládání a budování našich sborů, s ním věrně nesla ono „rozkošné jho“ a „lehké břímě“ Božího dila ...

Jejím životním údělem byly nemoci, které tak těžce postihly a poznamenaly její tělesnou schránku. Přesto, nebo snad právě proto vyrostla v takovou duchovní oporu svému manželu a rodině.

Až do konce svého života si zachovala nevšední duševní a duchovní svěžest. Důsledně dbala na pravidelné čtení z Božího slova v kruhu své rodiny, zejména když ji opouštěl zrak a její tělesné utrpení vrcholilo. Denně prosila Pána, aby si ji vzal k sobě a vyjádřovala svou touhu po Jeho příchodu. Odešla – ale její životní svědectví zůstává v našich vzpomínkách.

Připomínáme si rovněž, že 10. března t. r. si Pán k sobě povolal bratra Tomáše HETU z Bratřejova ve věku 65 let. Jeho úsměv na rtech a upřímný stisk pravice prozrazovaly bratrskou lásku ke každému, s kým se sešel. V jeho srdci hořela Boží láska. Žil skromným životem a nekvaltoval pro pozemské věci, ale očekával na Pána. Měli ho rádi starí i mladí, kterým rozuměl a dovezdil s nimi posedět a pouvažovat o Božích věcech. Rád zpíval duchovní písni, většinou z paměti. Jeho oblíbená písň byla „Můj Ježíš mé jest žít“. A tak, jako on se nestyděl za svého Spasitele, ani Pán Ježíš se nebude za něj stydět před svým Otcem. Odešel „domů“ tise, a my na něj rádi vzpomínáme ...

L. H.

Dílo Páně v malé vesničce na Valašsku – Újezdě se pěkně rozvíjelo v letech 1935–1945. Prvním ovocem evangelizace byla sestra TEREZIE AMBRŮZOVÁ, která se 10. května t. r. dožila 90 let. Pán ji obdařil uměním přiblížit se k lidem a svědčit o Něm. Na její svědectví se obrátilo hodně duší. Přes mnohé těžkosti v životě, ztrátu svých dětí v nejkrásnějším věku mladosti, pak manžela, zůstává pevně zakotvena v Pánu Ježíši, který je pro ni vším. Největší sílu čerpá na svých vroucích modlitbách za vykoupené i nevěřící. A Pán naplňuje její prosby podle Žalmu 92:15. Plnost Božího požehnání i do dalších dnů života milé sestře přeji

věřící z Gottwaldovska.

9. mája 1975 odišla k svojmu Spasiteľovi a Pánovi vo veku 82 rokov sestra EVA JANČOVÍCOVÁ, pochádzajúca z Dubového pri Zvolene. Pred viac než 50 rokmi prijala Pána Ježíša Krista do svojho srdca aj do domu, v ktorom potom bývalo zhromaždenie. Pozdĺjšie sa odovzdala Pánovi Ježíšovi aj jej manžel, päť dcér (z ktorých štyri ju predišli do nebeského domova) a syn, takže mohla s celým svojím domom slúžiť svojmu Bohu. Jej život bol životom lásky, ktorá nehladal svojho vlastného, ale večne i časné dobro svojich detí a vnúčat a všetkých svojich bližných. Nasledujeme jej príklad!

Pražský sbor ztratil svou drahou a věrnou sestru MARII LEISKE-OVOU. Byla nám všem zvlášť milá svou povahou plnou dobroty, upřímné křesťanské lásky a osobitným kouzlem bodrého přístupu ke všem lidem, nejen k nám, kteří jsme byli jejími nejbližšími.

Pán si ji k sobě povolal ve věku 73 let, aniž nám dovolil potěšit se s ní a s jejím manželem na jejich „zlaté svatbě“... Výmluvným důkazem jejího vztahu k blížním byla neobvyklá účast při rozloučení na Olšanských hřbitovech 12. května t. r., kde nechyběl nikdo ani z jejího tak početného příbuzenstva a velkého okruhu neobrácených přátel, kteří na ni všichni se zvláštní úctou a vděčnosti vzpomínají. Chybí nejen našemu milému bratru Leiskemu, s nímž vždy věrně stála na svém místě ve shromáždění, ale nám všem! Díky Pánu za vše, co nám skrze ni dal a čím nám skrze její život posloužil!